

บทนำ

“ผมไม่เชื่อ! เดือนไม่มีทางทำแบบนั้นแน่ แม่โกหกผม!”

เด็กหนุ่มแผดเสียงลั่นต่อว่าแม่ตนเอง ทั้งยังยืนจ้ำก้ำกำมือแน่น ไม่ยอมรับรู้ในสิ่งที่แม่กำลังบอกกล่าวเลยสักนิด ใบหน้าหล่อจัดสไตล์หนุ่มลูกครึ่งยุโรปออกสีแดงก่ำด้วยความโมโห ปะปนกับความผิดหวัง และรับไม่ได้กับสิ่งที่แม่กล่าวหาเขาคอนนั้น แม่กล่าวหาว่าผู้หญิงที่เขา รักจากไปแล้ว จากไปพร้อมกับเงินก้อนโต

“ไม! นี่ลูกจะบ้าไปแล้วหรือไง แม่เป็นแม่ของลูกนะ แม่จะโกหก ลูกไปทำไม”

“ก็แม่เกลียดเดือนนะสิ ผมรู้แหละว่าแม่ไม่อยากจะอยู่กับเดือน รักกัน แม่กีดกันผม แม่ไล่เธอไปໄ໓มัย!” น้ำเสียงที่เคঁ่นออกมาคือความ ซื่นซม ความผิดหวังที่แม่กีดกันความรักของเขา จนถึงกับระเบิดอารมณ์ ไล่ผู้ให้กำเนิด

“ไม! เอาละ เอาละ ในเมื่อลูกอยากฟังความจริง แม่ก็จะบอก ลูกจะได้ตาสว่างเสียที ผู้หญิงคนนั้นเขาไม่ได้เลือกลูก แต่เขาเลือกเงิน เขาไม่ได้รักลูก ลูกได้ยีนที่แม่พูดมัยไม! เธอเลือกเงิน ไม่ใช่ลูก!”

“ไม...ผมไม่เชื่อแม่ ไม่มีวันเชื่อ แม่โกหกผม” คำพูดพึมพำติด อยู่ที่ริมฝีปาก เพราะสิ่งที่แม่พูดนั้นไม่เคยอยู่ในความคิด เธอจะไม่มี

วันทำแบบนั้นกับเขาอย่างแน่นอน ทั้งหมดนี้ต้องมีคนวางแผนเอาไว้ และคนนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้ ถ้าไม่ใช่ ‘แม่’

“แม่ตั้งใจให้มันเป็นแบบนี้อยู่แล้ว แม่บังคับเธอให้มีย บอกรมา
สิว่าแม่บังคับเธอ บอกรมา! แม่...บอกรมา! แม่บังคับเธอให้มีย!”

“ไม่! จะบ้าไร! ฟังแม่บ้างสิ แม่ไม่ได้บังคับเธอ เธอไปของเธอ
เอง เธอเลือกของเธอเอง”

“ผมไม่เชื่อ เดือนไม่มีวันทำอย่างนั้นกับผม ผมไม่เชื่อ! แม่โกหก”

“จันดูซะให้เต็มตา ดูผู้หญิงที่ถูกบอกว่ารักนักรักหนา เขารักลูก
หรือเปล่า เขาเลือกอะไร ดูซะ!”

ชายร่างสูงที่อ่อนแรงอย่างที่สุดก้มลงเก็บเอกสารยับๆ ที่แม่ปา
ใส่หน้าเขาขึ้นมาทางออกดู สิ่งที่เห็นทำให้เขาส่ายหน้า เพราะมันเป็น
ไปไม่ได้เด็ดขาด เธอไม่มีวันจะเลือกรับเงินภายใต้เงื่อนไขคือ เลิกยุ่ง
เกี่ยวกับเขานัก เอกสารเหล่านี้ต้องเป็นของปลอมที่แม่จ้องใจสร้างขึ้นมา
เพื่อหลอกลวงเขา

“ไม่จริง!...แม่โกหกผม เดือนไม่มีวันทำแบบนี้แน่ เดือนรักผม
เดือนไม่มีวันทิ้งผม เราจะสร้างครอบครัวด้วยกัน เดือนจะรอจนผม
เรียนจบ”

ใบหน้าที่ส่ายไปมาไม่ต่างจากคนที่เห็นโลกถล่มลงมาตรงหน้า
ร่างกายสูงใหญ่ตามชาติพันธุ์ของบิดายืนนิ่งเหมือนคนกำลังช็อก แต่
ปากยังพ่นคำพูดกรีดหัวใจออกมาไม่หยุด

“จะไม่จริงได้ยังไง ดูสิไม่ นั่นมันลายมือของคนที่ถูกรักไม่ใช่
เธอ เธอเลือกรับเงินที่แม่ให้ มากกว่าจะเลือกอยู่กับเด็กอย่างลูก
ตาสว่างลึกล้ำที่ดี ไม่มีใครเขาจะมาฝากอนาคตไว้กับเด็กหรอกนะ เธอ
ไม่ได้รักลูก จำเอาไว้ เธอไม่ได้รักลูก!”

“ไม่จริง!... ไม่จริง!... แม่โกหกผม... ผมไม่เชื่อ ไม่เชื่อ ไม่เชื่อ!”

เด็กหนุ่มตะโกนอย่างบ้าคลั่งก่อนจะผลุนผลันวิ่งออกไป โดย

ไม่สนใจเสียงร้องเรียกตามหลังด้วยความเป็นห่วงของผู้เป็นแม่ สองเท้าก้าวเร็วรี่ไปอย่างไร้จุดหมาย ไปเพื่อให้พ้นจากความทรมานใจที่เป็นอยู่นี้ เขาวิ่งตรงไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด วิ่งเพื่อให้ร่างกายตื่นตัว ไม่ด้านชาไปตามหัวใจที่บอบช้ำ

เนิ่นนานจนจบจนแข่งซาอ่อนล้า วิ่งต่อไปไม่ได้อีก เขาจึงทิ้งตัวลงให้ไหลลื่นจากเนินหญ้าด้านบนลงไปสู่ด้านล่าง ไม่สนใจว่าร่างที่ไร้หัวใจนี้จะไปสิ้นสุด ณ จุดไหน จนกระทั่งพบกับต้นไม้ที่ต้นเนินด้านล่าง ทุกสิ่งทุกอย่างจึงหยุดการเคลื่อนไหวทันที

แต่ถึงอย่างนั้นหยาดน้ำตาก็ยังไหลลงมาเป็นสายต่อไปไม่หยุดพร้อมๆ กับเลือดที่ไหลออกจากหน้าผากเพราะกระทบกับก้อนหิน แต่ไม่มีความเจ็บปวดใดๆ จะทำให้เขารู้สึกได้อีกแล้ว เพราะหัวใจถูกกระชากออกจากร่างทั้งที่ลมหายใจยังมีอยู่ นั่นคือ ‘เจ็บ’ ที่สุด

เจ้าของดวงตาคมเข้มที่ล้อมกรอบด้วยแพขนตาอันหนา

ตัวตาสายตาขึ้นมองภาพเคลื่อนไหวที่ปรากฏอยู่ในหน้าจอคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ ภาพนั้นแสดงบรรยากาศภายในห้องหนังสือขนาดย่อม และเสียงสนทนาของคนในภาพก็บ่งบอกว่านี่คือการสอนการบ้าน หรืออาจเป็นการแนะนำข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์

ผู้สอนคือหญิงสาวหน้าตาสวยดูใจดี ประกอบกับผิวขาวนวลเนียนติดกับเรือนผมดำยาวสยายจนถึงกลางหลัง ยิ่งขับให้เธอดูสวยหวานราวกับนางฟ้า ผู้สอนสวมชุดเดรสสีฟ้ายาวคลุมเข่าเรียบร้อยกำลังก้มหน้าก้มตาชี้ชวนให้เด็กหนุ่มหน้าตาหล่อจัดสไตร์ลุคครึ่ง ซึ่งสวมชุดนักเรียนมัธยมปลายให้ตั้งใจฟังและจดจำวิธีการที่เธอสอน เพื่อให้การสอบปลายภาคเรียนนี้ผ่านไปได้อย่างดี

บรรยากาศการเรียนการสอนเป็นกันเอง มีเสียงหัวเราะและหยอกเย้ากันเล่นบ้างสอดแทรกการสอนในทุกช่วง อีกทั้งรอยยิ้มและ

แววตาที่มองสบกันบ่อยครั้ง ก็แสดงให้เห็นว่าคนทั้งคู่มีความรู้สึกที่ดีต่อกันมากกว่าคำว่า ‘คุณครูสอนพิเศษ’ กับ ‘ลูกศิษย์ ม.ปลาย’ อย่างแน่นอน

ทว่าคนที่กำลังจับจ้องมองภาพเคลื่อนไหวอยู่ในขณะนี้กลับไม่คิดอย่างนั้น เพราะหัวใจที่เต้นร่ามันร้องบอกว่าสิ่งที่เห็นนี้ไม่ใช่ความจริง มันคือสิ่ง ‘หลอกลวง!’

นิ้วมือยกขึ้นแตะซับที่หน้าผากด้านซ้ายภายใต้ไรผมปกปิดความรู้สึกวาทึกทึงร่าอยู่ภายใต้ร่องรอยแผลเป็นจางๆ เพราะเสียงร่ำร้องในหัวใจบอกว่าบาดแผลนี้ไม่มีวันหายขาด แม้ด้านนอกจะแทบไม่เห็นรอย แต่ใครจะรู้ว่าความเจ็บปวดนั้นยังรากลงลึกจนถึงหัวใจ

เปรี๊ยะ!

แก้ววีสก็เนื้อดีถูกบีบจนแตกคามือ เลือดสีแดงสดซึมออกมาตามร่องนิ้ว ทว่าใบหน้าหล่อเหลานั้นไม่ได้แสดงความเจ็บปวดเลยสักนิด มีเพียงดวงตาคมเข้มเท่านั้นที่ร้าวขึ้นแลดูเจ็บปวดอยู่ลึกๆ เขาแค่ยืนที่มุมปาก บาดแผลแค่นี้ไม่ทำให้เจ็บได้หรอก เพราะสิ่งที่เจ็บอยู่นี้มากมายเกินกว่าแล้ว

ไม่มีความเจ็บปวดใดๆ ในโลกที่เขาจะทนไม่ได้สัก เพราะความเจ็บจากการโดนกระชากหัวใจออกจากร่างทั้งที่ยังมีชีวิตเกินกว่าที่คนจะทนไหว แต่ที่เขายังมีชีวิตอยู่ได้ก็เพราะมี ‘ความแค้น’ และ ‘ความอดสู’ ที่ถูกทอดทิ้ง เป็นเหมือนเชื้อเพลิงให้ร่างกายยังหายใจ และไม่บ่นบอคิดขัดข้องน้อยแต่พอตัวไปก่อน

ดวงตาคมกร้าวขึ้นตวัดมองภาพเคลื่อนไหวนั้นต่อ เสียงหัวเราะอย่างมีความสุขของคนทั้งคู่ยังดังต่อเนื่อง เด็กหนุ่มทำใจทยอยยากๆ ได้โดยง่าย เขาตั้งใจเรียนอย่างเต็มความสามารถเพราะอยากเรียนให้จบโดยเร็ว อยากเติบโต ทำงานที่มั่นคง เพื่อให้ตัวเขาพร้อมจะเป็นส่วน

หนึ่งในชีวิตของเธอ และคาดหวังว่าเธอคงคิดไม่ต่างกัน เพราะคำหวาน
ให้กำลังใจนั้นทำให้เขาหลงเชื่อ

‘มองอยู่ได้คะคุณไม้ ทำไปสิ ถ้าข้อนี้ทำผิดอีก พี่ไม่ทวนให้แล้ว
นะ’

เธอขู่นิวคาคโทษที่เขามัวแต่มองใบหน้าอ่อนเยาว์ดุจสาวแรกรุ่น
ของเธอ จนไม่ทันได้ฟังคำอธิบาย ก็ใบหน้าอ่อนโยนไร้เครื่องสำอางนี้
ช่างน่ารักเสียยิ่งกว่าเด็กสาวในวัยเดียวกันกับเขาเสียอีก ไม่ว่าเธอจะ
ยิ้มหรือจะทำสีหน้าบึ้งตึงเพราะเขาไม่ตั้งใจเรียน เธอก็ดูน่ารักจนเขา
ไม่อยากถอนสายตา เหมือนเขาเห็นพระจันทร์เต็มดวงบนท้องฟ้า
เพราะรอยยิ้มของเธอทำให้หัวใจของเขาสว่างไสวและเต็มไปด้วย
ความสุข ไม่ต่างจากแสงจันทร์ที่ส่องทางในยามค่ำคืน

‘คุณไม้ ถ้าไม่ฟัง พี่จะไม่สอนแล้วนะ’

‘เดือนจะใจร้ายจริงๆ เหรอ’

‘นี่! คุณไม้ เรียกเดือนเฉยๆ ไม่ได้นะ ต้องเรียกพี่เดือนสิคะ’

‘แล้วใครเขาเรียกแฟนว่าพี่กันบ้างล่ะ ยังไม่แก่สักหน่อย’

‘เอ่อ... ไม่รู้ละ ต้องตั้งใจเรียนก่อน จะได้สอบได้คะแนนดีๆ’

‘ถ้าสอบได้จะให้เรียกแฟนมั้ย’

‘ต้องดูผลสอบก่อน’

‘จ้ะ! สอบเสร็จจะทวงคำตอบ’

เด็กหนุ่มอมยิ้มเมื่อเห็นแววเอียงอายจากใบหน้าอ่อนกว่าวัยนั้น
เป็นใครก็คงคิดว่าเธอมีใจ แม้เธอจะไม่เคยบอกรักหรือยืนยันว่าหัวใจ
สองดวงตรงกัน ทว่าการไม่ปฏิเสธหรือกิริยาเขินอายทุกครั้งยามที่เขา
พูดคำหวานจะให้เข้าใจเป็นอื่นได้อย่างไรกัน แต่สิ่งที่ไม่ใช่มันก็คือไม่ใช่
อยู่ดี แม้จะตึงตันเอาไว้กับตัว สักวันก็ต้องจากลาไปอย่างไร้ค่า ไร้คำ
‘รำลา’

ความเจ็บแปลบรับรู้ได้ที่หัวใจ เพราะสิ่งที่มองเห็นไม่ต่างจาก

หนามที่ทิ่มตำหัวใจตนเอง หัวใจที่ถูกกระชากทิ้งอย่างไม่ไยดีจนเจ้าของเกือบตาย ต้องชมซานไปหาที่ปักพินหัวใจไกลถึงอีกซีกโลก

แม้จะพยายามบอกตัวเองให้ลืม และหวนหาความรักครั้งใหม่ เพื่อกลบร่องรอยแห่งความเจ็บช้ำนี้ ทว่าเมื่อไรก็ตามที่ความรักเยยมหน้ามาทักทาย อาการเจ็บแปลบจากสิ่งที่เรียกว่า ‘ความรัก’ ก็กลับมาเยยมเยื่อนอย่างไม่ได้รับเชิญ

เขากลายเป็นคนที่หวาดหวั่นรักครั้งใหม่ เพราะบาดแผลที่คิดว่าหายสนิทไม่เป็นดังใจหวัง มันเป็นเหมือนเศษเสี้ยนหรือหนามน้อยๆ ที่บ่งเท่าไรก็ไม่ออก ยิ่งหัวใจเต้นรัวเร็ว หนามน้อยๆ นั้นก็คล้ายจะทิ่มตำให้ลงลึกไปในหัวใจมากขึ้น

ความเจ็บของเขามันเจ็บแปลบๆ ปลายๆ ไม่มีวันจางหาย คือความหวาดหวั่นว่ารักครั้งใหม่คงลงเอยด้วยความเจ็บช้ำดังเคย สำนึกที่บอกตัวเองก็คือความเจ็บครั้งนั้นไม่ได้ลดจางลงเลย ทว่ามีแต่จะเพิ่มขึ้นและเพิ่มขึ้นทบทวี เพราะมันคือ ‘หนี้แค้น’ ที่รอคอยวันเวลาสะสาง แต่เขาจะไม่ดันรนค้นหาลูกหนี้ เพราะเขาเชื่อในพรหมลิขิต หากครั้งหนึ่งท่านเคยลิขิตให้เขาต้องเจ็บปวดเจียนตาย ก็คงมีสักครั้งที่เขาจะได้ ‘ชำระ’

ตลอดระยะเวลาสิบห้าปีที่ผ่านมา เขาจึงไม่เคยมอบหัวใจให้ผู้หญิงคนไหนอีกเลย คบใครก็เพียงปลดเปลื้องความต้องการเท่านั้น เพราะความจริงที่แท้ที่สุดก็คือ ‘ความรักคือเรื่องลงโลก’ และ ‘ผู้หญิงทุกคนซื้อได้ด้วยเงิน ถ้าเธอพอใจกับตัวเลข’

แต่หากจะถามเขาว่าทำไมไม่ลบหลักฐานแห่งความเจ็บปวดนี้ทิ้งไปซะ ทำไมต้องเก็บเอาไว้เพื่อตอกย้ำให้เจ็บยิ่งขึ้น คำตอบก็คือเก็บไว้เตือนใจตนเองจะได้ ‘ไม่เจ็บซ้ำ’ และให้จดจำว่าผู้หญิงหน้าตาอ่อนโยนดูราวไร้เดียงสานั้นภายในไม่ต่างจากนางฟ้าใจร้ายที่สวมหน้ากากสโนว์ไวต์เอาไว้

1

ไฟสุ่มซอน

เสียงพระสงฆ์สวดมาติกาบังสุกุลดังผ่านเครื่องขยายเสียง ของทางวัด ทำให้แขกเหรื่อที่มาร่วมงานรู้โดยอัตโนมัติว่า ร่างอัน ไร้วิญญาณในศาลาใดกำลังจะถูกเผาปนกิจ ณ เวลา 16.00 น. ของ วันนี้ เนื่องจากวัดในสมัยใหม่นิยมสร้างศาลาสวดศพให้อยู่รายรอบเมรุ เพื่อให้สะดวกในการเคลื่อนย้ายร่างไร้วิญญาณขึ้นสู่สถานที่อันจะ ทำให้ร่างนั้นกลับคืนสู่ธรรมชาติได้อย่างแท้จริง

ดังนั้นการตั้งศพเพื่อสวดพระอภิธรรมจึงอาจมีมากกว่าหนึ่งร่าง ในแต่ละคำคืน ทว่าจะมีเพียงร่างเดียวเท่านั้นที่จะทำการเผาปนกิจ ในแต่ละวัน เพราะพิธีการแต่ละขั้นตอนต้องใช้เวลาและต้องทำให้ ถูกต้อง กว่าที่จะส่งร่างนั้นไปสู่เส้นทางอันสุดที่ได้สำเร็จ ย่อมกินเวลา ตั้งแต่ช่วงเข้าไปจนถึงคอนด็อก

ผ้าลูกไม้สีขาวผืนบางคลุมทับโลงไม้ไว้กั้นชั้นนั้น เพื่อให้ลวดลายอ่อนหวานช่วยลดทอนความโศกเศร้าจากผู้พบเห็น และเพื่อแสดงออก ว่าผู้วายชนม์เดินทางไปสู่สถานที่ที่มีความสุขแล้ว ทว่าเมื่อมาอยู่รวม กับดอกไม้ช่อยาวสีขาวที่นำมาประดับโดยรอบแล้วนั้น กลิ่นหอมจืดจางจนกลับทำให้บรรยากาศอวมงคลเด่นชัดมากขึ้น เพราะนั่นคือ ‘ช่อนกลิ่น’ ดอกไม้ที่ใช้ช่อนร่างไร้วิญญาณ

ท่วงทำนองจากเครื่องดนตรีไทยบรรเลงเพลงโศกคลอไปกับเสียงบทสวดภาษาบาลีที่คุ้นเคย เพราะได้ฟังมามากหนเมื่อครั้งเคยมาร่วมแสดงความเสียใจแก่ญาติพี่น้องของผู้วายชนม์ ทว่าในครั้งนี้เมื่อเธออยู่ในสถานะนั้นเสียเอง จึงไม่อาจเก็บกลั้นหยาดน้ำตาเอาไว้ได้

น้ำตาที่พยายามฝืนกลั้นเอาไว้ปริ่มจะไหลลงมาเสียให้ได้ แต่ก็จำต้องสะกดไว้เพราะไม่ยอมให้คนที่จากไปเป็นห่วง เพราะสิ่งสุดท้ายที่เธอจะทำให้แม่ได้ก็คือ ‘ต้องเข้มแข็ง’

ดวงตาบอบช้ำมีววน้ำตาจ๋าขึ้นอยู่ตลอดเวลาทอดมองไปยังโลงไม้ที่ตั้งสงบนิ่งอยู่บนตั่งด้านในศาลา ดังจะบอกกับคนที่นอนนิ่งอยู่ในนั้นว่าเธอคิดถึงเหลือเกิน

‘จันทร์...อย่าเสียใจให้นานนักนะลูก ทุกคนต้องตายทั้งนั้น ไม่ใช่แค่แม่หรือภรรยาต้องอยู่ให้ได้ รักษาเนื้อรักษาดวงใจให้ดี จะทำอะไรก็ให้คิดไตร่ตรองให้ดีเสียก่อน แล้วสิ่งที่หนูตัดสินใจก็จะดีที่สุด’

น้ำตาท่วมท้นเมื่อซอมนองใบหน้าสวยงามของผู้เป็นแม่ที่ปรากฏอยู่ในกรอบรูปหน้าศพ รอยยิ้มพิมพ์ใจนั้นแม่ให้เธอเสมอมา เธอรู้และเข้าใจในสิ่งที่แม่บอกว่าทุกคนล้วนต้องตาย แต่ช้าหรือเร็วกว่ากันเท่านั้น เพียงแต่เธออยากให้แม่อยู่ได้นานกว่านี้ อย่างน้อยก็ให้เธอได้มีงานทำเสียก่อน ให้เธอได้เลี้ยงดูตอบแทนบุญคุณของแม่บ้าง ไม่ใช่เพียงเธอเรียนจบแม่ก็จากไป

“เสร็จหรือยังล่ะจันทร์ พระท่านสวดเสร็จแล้วนะ”

พรบุญหลัน กษัตรากร ตื่นจากภวังค์ หันมองรอบกายแล้วก็พบว่าพระท่านสวดเสร็จแล้วจริงๆ และเมื่อหันมาพบกับสายตาเอื้ออาทรของคนข้างๆ ก็ฝืนหยาดน้ำตาที่พยายามกลั้นไว้ไม่ได้ แต่เจ้าตัวกริ๊บปาดทิ้งเสียเร็วไว ก่อนจะส่งรอยยิ้มน้อยๆ พร้อมตอบคำถามนั้น

“คะพี่กร เสร็จแล้วคะ”

พรบุญหลันเลื่อนถาดใส่ดอกไม้ธูปเทียนพร้อมทั้งพุ่มเครื่องไทย-

ธรรมมาตรงหน้าเพื่อเตรียมส่งมอบให้ ภากร เพื่อนบ้านที่มีอาชีพเป็น
คุณครูในโรงเรียนประถมใกล้บ้าน ซึ่งเป็นโรงเรียนเดียวกับที่แม่ของเธอ
สอนอยู่ และก็ได้ภากรนี่แหละที่ช่วยจัดการทุกอย่างให้เมื่อแม่ตาย ตั้งแต่
พาแม่ออกจากโรงพยาบาลมาที่วัด ดูแลประสานงานกับทางวัด ทั้ง
การสวดพระอภิธรรม ตลอดจนถึงงานฌาปนกิจในวันนี้ เพราะเธอเอง
ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนอีก ชีวิตนี้มีแต่แม่เท่านั้นที่เป็นญาติสนิทเพียง
คนเดียว ทั้งคนมาร่วมงานก็เป็นเพื่อนบ้านที่มีน้ำใจคอยช่วยกันดูแล
ยามเจ็บป่วย คุณครู และนักเรียนที่แม่เคยสอนมา

“จันทร์ เข้มแข็งนะ จันทร์ต้องส่งแม่ให้ถึงฝั่ง”

“คะพี่กร จันทร์จะทำให้ดีที่สุด”

ภากรมองตามร่างงามระหงที่เดินถือถาดดอกไม้ธูปเทียนไปให้
แขกที่มาร่วมงานได้ ‘จบของ’ เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้ผู้วายชนม์ เห็น
ใบหน้าของหญิงสาวที่พยายามเก็บกลัสน้ำตาไว้อย่างที่สุดแล้วทำให้
ภากรสงสารเธอจับใจ เพราะความรู้สึกยามขาดร่วมโพธิ์ร่มไทรนั้นเขา
ผ่านมาแล้ว แต่เขายังดีที่มีญาติพี่น้องอยู่รายล้อม ขณะที่พรบุหลันไม่มี
ใครเลย

เขารู้เพียงว่า ครูรัชนีกร แม่ของเธอก็เป็นคนในหมู่บ้านนี้เช่นกัน
แต่ได้ย้ายครอบครัวไปอยู่ที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่ยังรุ่นสาว ญาติพี่น้องที่มี
อยู่ก็ทยอยตายจาก หรือไม่ก็ย้ายไปตั้งรกรากที่อื่น ดังนั้นคนที่จะนับ
ได้ว่าเป็นญาติสนิทกันจริงๆ และอยู่ในละแวกใกล้จึงไม่มีเลย

และเมื่อครูรัชนีกรขอย้ายกลับมาสอนที่โรงเรียนในบ้านเกิด
เธอก็มีลูกสาวที่ชื่อว่าพรบุหลันกลับมาด้วย เนื่องจากบ้านของเขาและ
บ้านของครูรัชนีกรอยู่ติดกัน การช่วยเหลือเกื้อกูลจึงไม่ต่างจากญาติ
พี่น้อง และทั้งหมดที่เขาทำลงไปนั้นเขาก็เต็มใจ และก็หวังอย่างที่สุด
ว่า สักวันหนึ่งพรบุหลันจะมองเห็นหัวใจของเขาบ้าง

...

เสียงเครื่องดนตรีไทยบรรเลงท่วงทำนองแสนเศร้า ดังชัดเจน
ออกมาจากเครื่องขยายเสียงของทางวัด จนแทรกเข้ามาภายในรถยนต์
คันหนึ่งที่จอดนิ่งอยู่นอกศาลา แต่คนที่นั่งนิ่งตีสีหน้าเรียบเฉยอยู่นี้ก็ยัง
ไม่มีทีท่าว่าจะก้าวลงไป

ดวงตาคมเข้มมองตรงไปข้างหน้าเพื่อมองภาพบรรยากาศของ
งาน ‘ขาว-ดำ’ แม้เขาจะไม่เคยไปงานศพใครในเมืองไทยมาก่อน แต่
เท่าที่มองดูก็เห็นความหดหู่และเศร้าใจไม่ต่างจากงานฝังศพของญาติ
ทางฝ่ายบิดาที่อังกฤษสักเท่าไร และที่ต้องมาในวันนี้ก็เพราะคำร้องขอ
ของแม่

‘ไปขอสิทธิกรรมให้เขานะลูก จะได้ไม่มีอะไรติดค้างกันอีก’

สายตาของแขกที่อยู่ร่วมในงานคล้ายจะสนใจการมาของเขา
ตั้งแต่รถแล่นเข้ามาจอดด้านข้างศาลา เพราะคงไม่มีใครคาดคิดว่า
ผู้ขายขนมหรือเจ้าภาพของงานจะมีผู้มาร่วมงานในฐานะเทียบเท่ากับ
เขา ก็แน่ละ เพราะตั้งแต่รถเขาเคลื่อนเข้ามาในอาณาเขตนี้นี้ ทั้งบ้าน
เรือนสองฝั่งข้างทาง ทั้งชีวิตความเป็นอยู่ของคนในพื้นที่ และทั้งสิ่งที่
แม่บอก ก็พอคาดเดาได้ว่าเป็นปลายชีวิตของเธอคนนั้นคงไม่ได้สบาย
สักเท่าไร แต่นั่นก็เป็นสิ่งที่เธอเลือกเอง เมื่อเลือกผิดก็ต้องยอมรับผล
จนตัวตาย

“เอ่อ...บอสจะลงไปเลยมั๊ยครับ” เลขาฯ คว้าที่ควมตำแหน่ง
คนขับรถจำเป็นหันไปถามเจ้านายที่นั่งหน้าหนึ่ง ไม่พูดอะไรเลยตั้งแต่
เดินทางออกมาจากกรุงเทพฯ และเขาก็ไม่ถามด้วย เพราะนายหญิง
สั่งไว้ว่าถ้าฝ่ายนั้นไม่พูดออกมาก่อน เขาก็อย่าได้สะเออะเอ่ยปากก่อน
เด็ดขาด ถ้ายังอยากมีอวัยวะครบอการ 32 กลับไปกรุงเทพฯ แต่
ครั้งนี้เขาจำเป็นต้องฝืนคำสั่ง เพราะภาพบรรยากาศตรงหน้าแสดงให้เห็น
เห็นว่าพิธีกรรมกำลังเริ่มขึ้นแล้ว

อาร์เธอร์ แอนโทนี แฟรงเกนส์ ศวัดดวงตาคมเข้มที่สะท้อนลูกแก้ว

สีน้ำตาลขึ้นมอง ใช้สายตาปรางม กาย เลขาฯ ส่วนตัวผ่านกระจกมองหลัง ย้ำเตือนว่าอย่าตั้งคำถามกับเขาในขณะที่อารมณ์ไม่ปกติ เพราะไม่อย่างนั้นคำเตือนจากแม่อาจเป็นจริง

ดวงตามคมเข้มกว้าขึ้นอีกเมื่อเสียงจากเครื่องขยายเสียงดังชัด ชายไทยสูงวัยกำลังบอการะของพิธีการ สิ่งทีมมองเห็น เสียงทีได้ยิน ล้วนตอกล่าวว้าสิ่งทีเขากำลังจะเผชิญหน้าอยู่นี้คือความจริง ‘ลูกหนี้’ ของเขาซิงตายไปเสียก่อนทีเขาจะได้ชำระความ แล้วหนีแค้นทีเขา รอคอยให้พรหมลิขิตนำทางมาพบละ ใครจะเป็นคนชดใช้ เขาต้อง อโหสิกรรมให้เธอตามทีแม่บอกจริง ๆ ใช่ไหม

แรกเริ่มเขาบอกตัวเองว้าหากแม่ไม่ขอให้มาเพื่ออโหสิกรรม ต่อกันเป็นครั้งสุดท้าย ก็อย่าหวังเลยว้าเขาจะมา เพราะความคาดหวัง ว้าจะได้รับการชำระหนี้แค้นในวันใดวันหนึ่งสลายไปในทันทีทีรู้ว้าเธอ ไม่อยู่แล้ว ทั้งทีหัวใจเขายังฝังแน่นกับสิ่งนั้น

แต่ทีตัดสินใจมาในครั้งนี้ก็ไมรู้ว้าจะอธิบายได้ว้าไรเหมือนกัน หรือเขาแค่อยากมาเห็นหน้าคนที่ทิ้งเขาไปกระมัง อยากเห็นความ แร้นแค้นของเธอตามคำบอกเล่าของแม่ และเขาก็ไม่คิดว่าแม่จะรู้ ทุกความเป็นไปของเธอด้วย เรื่องเหล่านั้้นอาจเป็นแค่มารยาทีเธอใช้ มาร้องขอความเห็นใจ

แต่ในยามนี้เมื่อได้เห็นโลงไม้ทีคลุมผ้าขาวเคลื่อนออกจากศาลา ด้านข้าง ก่อนจะถูกนำมาวางไว้บนรถเข็นทีประดับประดาด้วยดอกไม้ สีขาวอยู่รายรอบ เขากลับเกิดอีกหนึ่งความคิด ไม่ใช่ ‘สงสาร’ แต่มัน คือ ‘สะใจ’ เขาควรจะเกิดความคิดนั้นกับคนที่ไว้ลมหายใจไปแล้ว เหรอ นั่นคือคำถามทีถามตัวเอง แต่แล้วเขาก็ได้คำตอบ

อารัญแค้นยิ่งมอย่างไม่มีหระความคิดของตนเอง เขาเองก็ไม่ได้ เต็มใจจะมาตั้งแต่แรก ความแค้นทีสุ่มลึกอยู่ในใจตั้งแต่วันนั้นจนถึง วันนีไม่ได้ลดทอนลงเลย และไม่มีทางทีเขาจะอโหสิกรรมให้เธอด้งที

แม่ขอ เพราะเขาไม่รู้หรือกว่าตัว ‘อโหสิกรรม’ เป็นอย่างไร มีหน้าตาแบบไหน รู้แต่ว่าสุดท้ายที่มองเห็นใบหน้ายิ้มละไมจากกรอบรูปที่ใครบางคนถือไว้แนบอกนั้น ‘ความโกรธ’ ‘ความเกลียด’ และ ‘ความคั่งแค้น’ จากหัวใจ ไม่ได้ลดน้อยลง เพราะภาพที่เห็นคือเธอยังคงยิ้มได้อย่างไม่สลด

ภาพรอยยิ้มพิมพ์ใจที่เห็นจุดดึงเขาให้ดำดิ่งไปในอดีตอีกครั้ง ในยามที่ได้เห็นรอยยิ้มนั้นเป็นครั้งแรกข้างเป็นวันเวลาที่มีความสุขมากที่สุด เพราะเธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่ทำให้หัวใจเด็กหนุ่มอย่างเขาเต้นระรัวด้วยจังหวะแห่งความประหม่า จังหวะแห่งความเก๋อเงิน และจังหวะแห่งความเบิกบานราวกับเขาเฝ้านอยู่กลางทุ่งหญ้าเขียวสด ที่มีดอกไม้สีชมพูบานสะพรั่งอยู่เต็มทุ่ง

...

‘แม่! แวะมาทางนี้น้อยลูก มารู้จักพี่เขาสัก’

เสียงของแม่ที่ร้องเรียกก่อนที่เขาจะเดินเลยห้องรับแขกไปไม่ต่างจากเสียงสวรรค์ เพราะนางฟ้าที่เขาเห็นนั่งอยู่ด้านข้างของแม่กำลังส่งรอยยิ้มแสนหวานและสวยที่สุดมาให้

‘นี่พี่เดือนนะแม่ พี่เขาจะมาเป็นครูสอนพิเศษคณิตศาสตร์ให้แม่นะ พี่เดือนเขาเรียนเก่ง ไม่ต้องสอบได้แน่’

‘ครับแม่’

นั่นคือครั้งแรกที่เขาได้พบกับเธอ และรอยยิ้มของเธอนี้ก็ติดตรึงอยู่ในหัวใจเขานับตั้งแต่บัดนั้น เขาบอกไม่ได้ว่าเริ่มหลงรักเธอตั้งแต่มื่อใด รู้แต่ว่าทุกๆ วันเขาจะเฝ้ารอให้ถึงเวลาที่คุณครูสาวสวยจะมาเยือน รอคอยที่จะได้ยินเสียงหวานๆ ของเธอ รอคอยที่จะเห็นรอยยิ้มระบายบนใบหน้าสวย และรอที่จะได้มองใบหน้าใสไร้เครื่องสำอางนั้น

‘คุณแม่ มองอะไรอยู่คะ! เข้าใจที่พี่สอนหรือเปล่าเนี่ย’

‘เข้า...เข้าใจครับ แต่...’

‘แต่อะไรคะ ถ้าไม่เข้าใจตรงไหนก็ถามพี่นะ อย่าเก็บเอาไว้ พี่จะได้อธิบายให้ถูกต้อง คุณไม่จะได้สอได้ไง’

‘เอ่อ...ผม... ผมอยากรู้ว่า...’

‘อยากรู้อะไรคะ’ เธอถามพร้อมจ้องมองมา ทว่าดวงตาคู่สวยที่หวานและสุกสกาไม่ต่างจากดวงดาวบนฟากฟ้ากลับทำให้เขาคิดอ่างขึ้นมาดื้อๆ ใครจะคิดกันว่าคุณชายแฟรงเกนสไตน์อย่างเขาที่เพื่อนๆ ตั้งฉายานามว่า ‘คุณชายผีดิบ’ ตามนามสกุล ‘แฟรงเกนส์’ จะเกิดอาการประหม่า ลั่น พุดไม่ออกบอกลำบาก เพราะแอบหลงรักคุณครูสอนพิเศษของตัวเอง

‘คุณไม่คะ คุณไม่อยากรู้อะไรคะ หรือไม่เข้าใจตรงไหน ถามพี่สิคะ’

ใบหน้าเธอเยื้องน้อยๆ อย่างต้องการคำตอบ คิ้วเรียวสวยขมวดเข้าหากัน แต่ริมฝีปากอมยิ้มน้อยๆ คล้ายกับจะเอ็นดูเขาอยู่มาก หรือนั่นคือเธอกำลังเยื้องอายกันแน่ ยิ่งคิดก็ยิ่งทำให้เขาประหม่ามากขึ้นไปอีก แต่ถ้าไม่พุดออกไปเขาคงอัดอั้นจนไม่มีสมาธิฟังในสิ่งที่เธอสอนแน่

‘ผม...เอ่อ... ผมอยากรู้ว่า...ว่า... เอ่อ...พี่เดือน...พี่เดือนมีแฟนหรือยังครับ’

นั่นคือคำถามที่โพล่งออกไปตามใจคิด และหัวใจของเขา ก็พองโตมากขึ้น เพราะระยะที่ใกล้กันเพียงโต๊ะกันทำให้เขามองเห็นริมฝีปากบางเฝ้มเข้าหากันน้อยๆ ดวงตาสวยหวานหลุบมองลงต่ำ รวมทั้งแก้มสีชาวนวลที่ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีชมพูระเรื่อ อาการที่เห็นนี้แปลว่า ‘มี’ หรือ ‘ยังไม่มี’ กันนะ ดังนั้นคำถามรุกเร้าจึงเดินทางต่อไป

‘ว่ายังไงล่ะครับ พี่เดือนมีแฟนแล้วหรือยัง’

‘เอ่อ...พี่ว่ามันไม่เกี่ยวกับการเรียนของเรานะคะ คุณไม่ถามเฉพาะเรื่องเรียนดีกว่า อย่าสนใจเรื่องของพี่เลย ตั้งใจเรียนจะได้สอได้คะแนนเยอะๆ คุณแม่ของคุณไม่จะได้ไม่ตำหนิพี่ด้วย มาเถอะคะ’

สงสัยข้อไหนบอกพี่มาเร็ว'

'ไม่สนใจได้ยังไงครับ ก็ผม...'

'คะ?' สีหน้าและแววตาที่ฉายชัดถึงความสนใจทำให้เขา ตัดสินใจ

'ผม...ผมสนใจว่าพี่เดือนมีแฟนหรือยัง สนใจว่าพี่เดือนจะคิดถึง ผมบ้างหรือเปล่าตอนกลับไปบ้าน สนใจว่าในวันหยุดพี่เดือนจะภาวนา ให้ถึงวันสอนผมเร็วๆ บ้างมั๊ย ผมสนใจว่าในความฝันของพี่จะเคยมี ผมอยู่ในนั้นหรือเปล่า และผมก็สนใจว่าพี่เดือน...จะคิดเหมือนกันกับผม...บ้างมั๊ย'

ทุกสิ่งที่เขาคิดถูกพูดออกไปจนหมดสิ้น เพราะถ้าไม่ได้พูด ครั้งนี้ ครั้งต่อไปเขาก็คงจะไม่กล้า หรืออาจจะไม่มีโอกาสได้เปิดเผย ความในใจอีกก็ได้

'คุณไม่!... คุณไม่พูดอะไรออกมาคะ'

ริมฝีปากของรัชนีกรสั่นระริก ดวงตาเบิกกว้าง ตื่นตะลึงจน ใบหน้าแดงระเรื่อมองเห็นได้ชัดมากยิ่งขึ้น ทำให้เขาจดจ่อกับคำตอบ และเขาต้องรู้ให้ได้

'ผมชอบพี่เดือน พี่เดือนล่ะครับ ชอบผมบ้างมั๊ย บอกผมสิครับ ผมอยากรู้ว่าพี่เดือนชอบผมหรือเปล่า อยากรู้ว่าเราคิดตรงกันมั๊ย'

'คุณไม่!...เอ่อ...คุณไม่ชอบพี่ได้ยังไงคะ พี่แก่กว่าคุณไม่ตั้งหกปีนะ'

เธอตอบไม่ตรงคำถาม ทั้งยังหลบสายตา ไม่ต่างจากเด็กสาว ที่เคยมาสารภาพรักกับเขาหรือนำของขวัญวันสำคัญต่างๆ มามอบให้ เลยสักนิด เธอเหล่านั้นเฝ้ารอวันที่จะสารภาพและมีที่ทำเป็นอาย แบบนี้ แต่เขากลับไม่เคยคิดจะมอง ไม่ใส่ใจด้วยซ้ำ แต่กับรัชนีกร เขา อยากรู้อยากจะมองและสัมผัสสัมผัสแก้มแดงๆ นั้นเหลือเกิน

'อายุเป็นเพียงตัวเลขไม่ใช่เหวอครับ แค่เราชอบกันก็พอ ผม

ชอบพี่เดือน พี่เดือนชอบผม อายุไม่เห็นสำคัญเลย พี่เดือนครับ บอกผมเถอะครับ พี่เดือนชอบผมบ้างหรือเปล่า’

อาการระงักของเธอทำให้เขากล้าที่จะก้าวเข้าไปใกล้ ร่างสูงใหญ่เป็นหนุ่มเต็มตัวของเขากำลังก้าวเข้าหาหญิงสาวรุ่นพี่ที่ทำให้เขาคิดว่าอายุเป็นเพียงตัวเลขจริงๆ เมื่อได้พบเธอ เขาอายุสิบหก ส่วนเธอนั้นอายุยี่สิบสอง และเชื่อได้ว่าหากเขาพาเธอไปอวดเพื่อนๆ จะไม่มีใครคิดว่าเธอแก่แน่นอน ทุกคนจะต้องอิจฉาที่เขา มีแฟนสวยและอ่อนหวานราวกับนางฟ้าแบบนี้

‘แต่มันไม่เหมาะสมนะคะ พี่เป็นคุณครูสอนพิเศษของคุณไม้ คุณไม้เป็นนายจ้าง’

‘ผมไม่ใช่นายจ้างของพี่เดือนนะครับ แม่ต่างหาก และพี่เดือนก็แค่มาติวคณิตศาสตร์ให้ผมด้วย ไม่ใช่คุณครูของผมจริงๆ ลักหน้อย แต่ถ้าพี่เดือนคิดว่าวันนี้ยังไม่เหมาะสม อย่างนั้นในอนาคตผมขอเป็นคนรักของพี่เดือนนะครับ ผมสัญญาว่าผมจะตั้งใจเรียน พี่เดือนเป็นกำลังใจให้ผมนะครับ’

เขาก้าวเข้าไปประชิดเพราะต้องการเร่งรัดคำตอบ แต่เธอกลับขยับออกห่าง ทั้งที่ใบหน้ายังคงแดงระเรื่อไปด้วยเลือดลมฉีดพ่น

‘เอ่อ...อย่างนั้นคุณไม้ตั้งใจเรียนก่อนนะคะ’

‘ครับ ผมจะตั้งใจเรียนสุดๆ ไปเลย เพื่อพี่เดือน’

แม้ว่าวันนี้เธอจะไม่ตอบสิ่งที่เขาถามและเปลี่ยนเรื่องเป็นสอนบทเรียนใหม่ให้เขา แต่เขาก็มั่นใจว่าเธอคิดตรงกับเขาอย่างแน่นอน เพราะแวบหนึ่งนั้นเขาเห็นความประหม่าอายุจากดวงตาคู่สวย แม้จะเป็นเพียงเด็กหนุ่มมัธยมปลาย แต่เขาก็มั่นใจว่าดูไม่ผิด เพราะนับจากนั้นเขาก็จะเข้าใจในสิ่งที่เธอสอนได้ง่ายขึ้น อาจเพราะหัวใจเขาเปิดรับทุกสิ่งจากเธอ เขาตั้งใจเรียนมากขึ้นเพราะมีเธอเป็นกำลังใจให้อย่างสม่ำเสมอ แต่เหตุการณ์ที่ดำเนินไปอย่างมีความสุขก็กลับจางหายไป

โดยไม่ได้รำล้า

‘แม่ครับ’

‘มีอะไรหรือไม้ ทำไม่ต้องโทร. ตามแม่ด่วนขนาดนี้ด้วย แม่ต้องเข้าประชุมรอบบ่ายนะ’

แม่ดูจะอารมณ์เสียอยู่ไม่น้อยเพราะเขาโทรศัพท์ไปเร่งเร้าให้กลับมาบ้านด่วนที่สุด แต่เพราะความร้อไนใจมากจนรอแม่กลับจากออฟฟิศไม่ว เขาจึงทำสิ่งไม่เหมาะสมลงไป

‘ว้ายงไลละไม้ มีอะไร...’ น้ำเสียงและสายตาของแม่เร่งเร้าให้เขาต้องพูดออกไป

‘แม่ครับ... เดือนไมมาหลายวันแล้ว แม่มีที่อยู่ที่บ้านเดือนมัยครับ ผมจะไปหาเดือน’

‘ทำไม่ต้องไปหาด้วย’ แม่ที่ดูไม่แปลกใจส่งคำถามกลับมาจนเขาชะงัก แววดตาของแม่คือรู้อยู่แล้วย่างนั้นเหรอ

‘ผมเป็นห่วงว่าเดือนเขาจะไม่สบายหรือเปล่า เขาไมมาสอนผมตั้งหลายวันแล้วนะครับแม่ นี่ก็ใกล้จะสอบแล้วด้วย หรือเขาบอกแม่ครับว่าจะไปธุระที่ไหน นี่ผมโทร. ไปเขาก็ไม่รับสาย ว้ายงไลละครับแม่ แม่รู้หรือเปล่าว่าเดือนเขาไปไหน แล้วจะกลับมาเมื่อไหร่’

เขาพูดเร็วรัวเพราะหวาดหวั่นไปหมด กลัวว่าเธอจะเป็นอะไรไปหรือเปล่า เธอไม่เคยหายไปแบบนี้ ถ้าจะไม่มาก็น่าจะโทร. บอก หรือโทร. ไปถ้าไม่ติดธุระด่วนจริงๆ ก็น่าจะรับสาย หรือไม่กี่โทร. กลับมาหาเขาสักนิด แต่เธอกลับเงียบหายไปโดยไม่บอกกล่าว ความเป็นห่วงทำให้หัวใจเขาใกล้จะระเบิดอยู่แล้ว

‘ไม้ ฟังแม่นะ เดือนเขาไมมาแล้วละ’

คำตอบของแม่ทำให้เขาซาوابไปทั่วทั้งร่าง สิ่งทีคิดไว้ไม่ผิด แม่รู้เรื่องของเธออยู่ก่อนแล้ว ร่างกายตอบสนองต่อสิ่งเร้าแห่งความเจ็บปวดนั้นด้วยคำถามที่ส่งไปอย่างตะกุกตะกัก

‘แม่พูดว่าจะไรนะครับ! ใคร...ใครจะไม่มาแล้ว แม่ครับ... แม่พูดอะไร ใครจะไม่มา...’ เขาถลนเข้าไปเกาะกุดต้นแขนของแม่ เขย่าให้แม่ตอบคำถาม ไม่มีใครรู้ดีเท่าแม่อีกแล้ว

‘เดือนเขาจะไม่มาที่นี่อีกแล้ว และวันนี้คุณครูพิเศษคนใหม่ก็จะมาสอนแทน ดีเหมือนกันที่ไม่โทร. ตามแม่ แม่จะได้อยู่คุยกับคุณครูเขาด้วย’

‘ครูคนใหม่ที่ไหนกัน ผมไม่เอาครูคนใหม่ ผมยังเรียนกับเดือนอยู่เลย จู่ๆ แม่จะมาเปลี่ยนครูได้อย่างไร แม่ทำอะไรเดือนหรือเปล่า แม่บอกมานะ แม่ทำอะไรเดือน แม่ไล่เดือนออกใช้มั้ย ใช้มั้ยแม่!’ เขาตะเบ็งถาม เพราะแม่ทำเหมือนไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญ แคเธอไปแล้วก็จ้างครูคนใหม่มา ทุกอย่างก็จบ แต่เขาไม่...

‘พูดอะไรอย่างนั้น嘛 แม่จะไปทำอะไรเขา เดือนเขาก็แค่ไป...’

‘ไป... ไปอะไรครับแม่ เดือนไปทำอะไร แม่บอกผมมานะว่าเดือนไปทำอะไร’

น้ำเสียงกราดเกรี้ยวตามแรงอารมณ์ เขาเขย่าแขนของแม่แรงขึ้นเพื่อจะเอาคำตอบให้ได้ เพราะนางสังหรณ์บอกว่าสีหน้าและแววตาของแม่นั้นคือคำตอบที่ไม่อยากได้ยิน แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็อยากรู้ เธอเจ็บป่วยหรือเดือดร้อนอะไร เขาจะได้ไปช่วย ทว่าคำตอบของแม่กลับทำให้เขา ‘คลั่ง’

‘เดือนเขาลาออก... ไปแต่งงาน’

คำตอบจากปากแม่ทำให้เขาล้มทั้งยืน แข็งขาไม่มีเรียวแรงพอจะพยุงตัวให้นอนอยู่ได้ ในยามนั้นเขาไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง เขาพูดอะไรหรือทำอะไรไปบ้าง เพราะในสมองมีแต่สิ่งที่แม่บอกเล่าเพื่อให้เขาเลิกเพ้อฝันสักที

นั่นคือเธอขอลาออกเพื่อไปแต่งงานด่วน แต่ไม่ว่าแม่จะบอกอย่างไร เขาก็ไม่มีวันเชื่อ เพราะเขาเชื่อในสิ่งที่เห็น เชื่อในความรู้สึก

และเชื่อในรอยยิ้มสดใสของเธอ เธอไม่มีทางที่จะจากไปโดยไม่รู้ว่าลากันก่อน แม่ต้องเป็นคนจัดการแน่! ทุกอย่างที่เกิดขึ้นแม่เป็นคนอยู่เบื้องหลัง

‘ผมไม่เชื่อ... แม่ต้องการให้เป็นแบบนี้ใช่ไหม แม่ไล่เดือนไปใช่ไหม!’

คำพูดต่อว่าแม่พรุ่งพรูออกจากปาก เพียงเพราะเขาไม่เชื่อว่า รัชนิกรจะทำดังนั้นจริง แต่กลับกลายเป็นว่าหลักฐานที่แม่นำมายืนยันยิ่งทำให้เขาเสียศูนย์

เขาจำได้ว่าวิ่งออกไปจากคฤหาสน์อย่างไม่รู้จุดหมาย เพียงเพราะไม่อาจยอมรับกับหัวใจที่แหลกสลายได้ ยังคิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพียงความฝัน ที่เมื่อตื่นขึ้นมาความเจ็บปวดทั้งหมดก็จะหายไป

แต่ไม่เลย... ไม่ว่าเขาจะรอคอยสักเท่าไร จะกี่วัน ก็สัปดาห์หรือกี่เดือน เธอก็ไม่เคยกลับมาอีกเลย บาดแผลแม้จะไม่สดให้เจ็บแสบ แต่ก็กลัดหนองจนเจ็บปวดทุกครั้งที่หวนคิด และก็เจ็บจนถึงขณะนี้

...

“คนที่ถือรูปนั้นน่าจะเป็นลูกสาวนะครับ”

เสียงของชายที่ดังขึ้นทำให้เขาตื่นจากภวังค์ ดวงตาคมเข้มตัววัดตรงไปยังจุดนั้น แม่ไม่ได้บอกว่าเธอมี ‘ลูกสาว’ และหญิงสาวถือรูปถ่ายที่เห็นเดินนำขบวนอยู่นั้น มองยังไงก็ไม่น่าจะเป็นลูกของเธอได้

“โตเกินไป” เขาเอ่ยเสียงทุ้ม เพราะทุกสัดส่วนบนเรือนร่างนั้น มองยังไงก็โตเป็นสาวเต็มตัวแล้ว ไม่น่าจะใช้สาวรุ่นวัยไม่เกินสิบห้าปี อย่างนั้นนะ ‘ใช่ได้’ แล้วมากกว่า

“เอ... เหรอครับ”

กายทำสีหน้าจนเพราะก่อนจะมา คุณอรุณญา นายหญิงแห่งแฟรงเกนส์ให้ข้อมูลว่า เจ้าภาพที่เขากับเจ้านายผู้เคร่งขรึมจะเดินทางมาพบนั้นเป็นลูกสาวของผู้ตาย และตามประเพณีคนที่ถือภาพหน้าศพ

หรือถือกระถางรูปนั้นก็น่าจะเป็นทายาท ในเมื่อคนถือกระถางรูปเป็นชายหนุ่มวัยใกล้เคียงกับเขา อย่างนั้นคนถือรูปนั้นก็น่าจะเป็นลูกสาวของผู้ตายสิ

กายสลัดความคิดแล้วหันมาหาคนนั่งหน้าหนึ่งด้านหลังเขา คิดเพียงว่าเร่งทำภารกิจนี้ให้สำเร็จเถอะ จะได้ออกจากบรรยากาศอึดอัดครึ้มนี้สักที เพราะเขายังนั่งอยู่แบบนี้ เขาอาจจะกลายเป็นรายต่อไปที่ต้องถูกเผาก็ได้

“บอสครับ ผมว่า...เข้าไปในงานกันเถอะครับ”

อาร์มพยักหน้า แต่ยังคงนิ่งเฉย ดวงตาคมเข้มจับจ้องไปยังร่างระหงของคนทีเดินประคองกรอบรูปของผู้ตายขึ้นไปไว้บนเมรุ ท่วงท่าการเดินเหินของเธอไม่ต่างจากความทรงจำในวันวาน ‘ลูกสาว’ คำพูดของกายแวบเข้ามาในสมอง แววก้าวปรากฏในดวงตาสีน้ำตาลเข้มวูบหนึ่ง ก่อนจะปรับเป็นเรียบสนิทตามเดิม

“อ้าว! บอสครับ รอมมด้วย” กายรีบเปิดประตูตามลงมาอย่างกระวีกระวาด เมื่อร่างสูงใหญ่ของอาร์มก้าวลงจากรถ แล้วเดินตรงเข้าไปในงานโดยไม่รอเขาเลย

“บอสนะบอส บทจะนั่งก็ยังกับผีดิบ บทจะไปก็เร็วยังกับพายุ”

เลขาฯ หนุ่มสุดหล่อตามแบบฉบับเทรนด์หนุ่มเกาหลีได้แต่บ่นกระปอดกระแปด แต่ก็ต้องรีบตามเจ้านายเข้าไปด้านในให้ทัน เพราะบอสหนุ่มสุดหล่อของเขาไม่เคยคุ้นกับประเพณีไทย ยิ่งงานอวมงคลนี้ ยิ่งไม่ปรากฏว่าอาร์มเคยไปมาก่อน หากไปทำอะไรผิดที่ผิดทางเข้ามีหวังเขานี่ละที่จะถูกคุณอริยญาตำหนิได้ โทษฐานที่ไม่ให้คำแนะนำที่ดีพอแก่ลูกชายของท่าน

พรบูลหันจ้องมองใบหน้าของแม่ด้วยความอาลัยอย่างที่สุด ดวงตาบอบช้ำไม่อาจจะความร้อนวูบวาบไปได้เลย นิ่งน้อยๆ ไล่

ไปบ่นรอยยิ้มของแม่ ตั้งจะจดจำภาพนี้ให้ขึ้นใจ เพราะเธออยากให้แม่
ยิ้มมากที่สุด แม้คนทั่วไปจะรับรู้ว่าคุณริชนี่กรเป็นคนใจดีและมีความ
โอบอ้อมอารีต่อคนอื่นอยู่เสมอ แต่สิ่งที่ทุกคนไม่รู้ก็คือ แม่เก็บกักความ
ทุกข์ไว้มากมายแค่ไหน

ตั้งแต่เธอจำความได้ เธอก็มักจะเห็นแม่นั่งมองทิวไม้เป็นเวลานานๆ แม่ทำเหมือนมีอะไรอยู่ในใจตลอดเวลา และมีเพียงเรื่องราวของ
ใครบางคนเท่านั้นที่ทำให้แม่ยิ้มได้อย่างมีความสุข ในยามที่แม่พูดถึง
เขา สายตาของแม่บ่งบอกบางสิ่งที่ไม่กล้าคิดไกลไปถึงคำตอบ
รู้แต่แม่มีความสุขก็พอแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังรู้สึกว่าเป็นความสุข
ที่เศร้ามาก เพราะแววตาของแม่บอกแบบนั้น

“หนูหวังว่าเขาจะมานะคะแม่ แม่จะได้ไม่ติดค้างอะไรกับเขา
อีก”

เธอพิมพ์กับรูปภาพ ก่อนจะหันกลับไปยังบันไดด้านข้าง เพื่อ
ลงมาเตรียมของชำร่วยสำหรับแจกแขกผู้มาร่วมงานซึ่งมีไม่มาก ทว่า
แผงออกกว้างของใครบางคนที่อยู่ในระดับสายตาทำให้พรุนหันต้อง
แหงนหน้าขึ้นมอง แขกคนใหม่ที่ทำให้เธอถึงกับตกตะลึงจนลืมแม้
กระทั่งเสียงของตัวเอง

ผู้ชายในช่วงวัยไม่น่าจะเกินสามสิบปี ที่มีเรือนร่างสูงใหญ่จน
เธอต้องแหงนหน้าขึ้นมอง เขาสวมชุดสูทสากลเรียบหรูดูดี สมารถ
อย่างที่สุด รวากับเขาคันนี้เป็นนายแบบที่หลุดออกมาจากแมกาซีน
หัวนอกสักเล่ม ใบหน้าหล่อจัดสไตล์หนุ่มลูกครึ่งยุโรปทำให้พรุนหัน
หายใจติดขัด

แม้กำลังตื่นตะลึง แต่เธอก็ยังไม่วายจะสำรวจตรวจตราใบหน้า
นั้น เริ่มจากเส้นผมสีน้ำตาลเข้ม ไถด้านข้างสั้น แต่ด้านบนที่ยาวกว่า
ถูกหวีเรียบลูบไปด้านหลัง อีกทั้งแนวคิ้วสีเดียวกับดวงตาที่ทอดมมองเธอ
อยู่ก็ทำให้พรุนหันสะท้านมากขึ้น เพราะระยะที่ใกล้กันขนาดนี้ทำให้

เธอเห็นแม้กระทั่งแพขนตาที่หนาและงอนงามดุจสตรี รวมทั้งภาพสะท้อนในลูกแก้วสีน้ำตาลเข้มคู่นั้น ซึ่งจะเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากใบหน้าของเธอ

แต่สิ่งที่ทำให้หัวใจของเธอกระตุกอย่างมากที่สุดก็คงเป็น จมูกโด่งเป็นสันที่ทำทารากับจะโหม่งเข้าใกล้ริมฝีปากเรียบตรงที่ด้านบนปกคลุมไปด้วยไรหนวดจางๆ แอบเช็กซีนิดๆ กำลังขยับออกกว่าพรบุหลันจะรู้ตัวว่าไม่สมควรจ้องมองเขาแบบนี้ ก็ตอนที่ดวงตาคมเข้มคู่นั้นทอแสงอ่อนลงอย่างเอื้อเอ็นดู

“สวัสดิ์ค่ะ คุณ... เอ่อ... คุณมางานของแม่ใช่มั้ยคะ”

พรบุหลันพนมมือไหว้และเอ่ยทักออกไปก่อน แม้ว่าจะดูไม่ได้เพราะติดขัด แต่เธอก็พยายามดึงสติกลับมาให้มากที่สุดแล้ว ก็ใบหน้าของเขาทำเอาเธอนึกคำพูดไม่ออก เรียกได้ว่าตั้งแต่เกิดมาเธอยังไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนหล่อมากขนาดนี้มาก่อน นอกจากดารา นายแบบตามหน้านิตยสาร แต่คนเหล่านั้นก็ให้แฟนคลับชื่นชมผ่านจอโทรทัศน์หรือไม่ก็โปสเตอร์สินค้าเท่านั้น ไม่เคยมีคนหล่อที่ไหนมาيينให้เธอชื่นชมได้ใกล้มากขนาดนี้

คนหล่อที่ยืนอยู่ตรงหน้าทำให้อารมณ์เศร้าของเธอซังก้างเสียดื้อๆ กลายเป็นเลือดลมวูบวาบอย่างไม่เหมาะกับกาลเทศะ ทั้งที่เวลานี้เธอควรจ่ออยู่กับความเศร้าหมองแท้ๆ แต่ใจเธอกลับไขว่ไขวและเมื่อปรับสติตั้งได้แล้วก็ควรที่จะต้องเอ่ยถามออกไปเพราะเธอเป็นเจ้าภาพ อีกทั้งยังไม่แน่ใจว่าเขามาผิงงานหรือเปล่า เพราะรอบเมรุนี้ก็มีงานอยู่สี่ศาลาด้วยกัน เขาอาจจะเข้าใจผิดก็ได้ เพราะเธอมั่นใจว่าไม่รู้จักผู้ชายคนนี้แน่ แต่เขากลับตอบว่า...

“ใช่ครับ ผมมางานของ...พี่เดือน ผมอาบุญ”

เขาตอบคำถามก่อนจะหันใบหน้าหล่อเหลามองตรงไปยังรูปภาพของแม่ รอยยิ้มเศร้าฉายขึ้นบนใบหน้า

“ฉันเป็นลูกสาวของท่านค่ะ”

พรบุญหลันเอ่ยแนะนำตัวเองทั้งที่หัวใจของเธอกำลังสะท้อนไม่ต่างจากร่างกายเมื่อได้ยินเสียงทุ้มนั้นตอบกลับมา เพราะเขาคือ ‘อารัญ’ คนที่ทำให้แม่ยิ้มได้ทุกครั้งยามที่พูดถึง

เขาคือคนที่เธอพยายามส่งข่าวคราวของแม่ ตั้งแต่ที่คนหมอบอกว่าแม่จะอยู่ได้อีกไม่นาน จนเธอได้เบอร์โทรศัพท์ของคนทางนั้นมา และได้แจ้งข่าวครั้งสุดท้ายในวันที่แม่จากไปอย่างสงบ เขาคือคนที่เธอคาดหวังว่าจะได้พบตลอดเวลาที่ผ่านมา และเขาก็คือคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอแล้ว

“ฉันดีใจค่ะ ดีใจที่สุดที่คุณมาได้ แม่พูดถึงคุณตลอด เออ... เชิญด้านล่างก่อนนะคะ พระท่านต้องขึ้นมาทอดผ้าฉันะค่ะ”

พรบุญหลันเสียงสั่นเพราะดีใจกับแม่น้ำตาจะไหล แต่ก็ต้องเชิญเขาลงไปด้านล่างก่อน เพราะพิธีการต่างๆ กำลังเริ่มขึ้น ใจจริงเธออยากจะพูดอยากจะถามเรื่องราวต่างๆ ของแม่จากเขาตั้งมากมาย ทั้งอยากให้เขารู้ว่าวาระสุดท้ายของแม่มีเขาเป็นคนสำคัญ และการที่เขามาเผาศพแม่ในวันนี้ได้ ก็ย่อมแสดงให้เห็นแล้วว่าแม่ก็สำคัญสำหรับเขาไม่น้อยไปกว่ากัน แต่เธอต้องยั้งทุกสิ่งไว้เพราะต้องให้งานพิธีผ่านพ้นไปก่อน และก็คงจะเสียมารยาทมากถ้าเธอจะถามหรือพูดคุยเรื่องส่วนตัวของเขามากกว่านี้ เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ได้พบกัน

ภากรทำหน้าที่เรียนเชิญผู้ใหญ่ซึ่งมาร่วมงานขึ้นเป็นผู้ทอดผ้าบังสุกุล เพื่อให้พระภิกษุสงฆ์พิจารณาผ่านนั้นไปใช้ ถือเป็นการทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ผู้วายชนม์

“เขาคือคนที่ฉันทรงตามหาเธอ”

ภากรกระซิบถามในจังหวะที่พระกำลังพิจารณาผ้าบังสุกุล ไม่ใช่เพียงเขารอคอยที่อยากรู้ว่าผู้ชายดูดีและหล่อจัดจนดูแตกต่างจากคนที่นี่อย่างสิ้นเชิงเป็นใครกัน เพราะคนทั้งงานก็พากันชำเลืองมองผู้มา

ใหม่ทั้งนั้น แต่ที่สำคัญที่สุดก็คงเป็นสีหน้าที่แสดงอาการแปลกๆ ของพรนุหฺลัน ที่ทำให้เขาทนไม่ได้จนต้องถาม

หน้าเร่เรือกับดวงตาเจ้าความสุขคล้ายกับว่าพรนุหฺลันกำลังประหม่ากับการมาเยือนของคนแปลกหน้า คนที่ทำให้จังหวะการเดินของหัวใจเขาแปลกไป เพราะมันเจือไปด้วยความเจ็บ

“ใช่ค่ะพี่กร คุณอารัญเขาเป็นคนสำคัญของแม่นะคะ”

พรนุหฺลันมองตามสายตาของภากรไปยังคนรูปหล่อจนใจเธอสั่นสะท้าน เขาเป็นใคร ทำอะไร อยู่ที่ไหนนั่นเธอไม่รู้ เธอรู้จักเขาเพียงผ่านคำบอกเล่าของแม่ รู้ว่าเขาสำคัญกับแม่มาก รู้ว่าแม่มีความสุขทุกครั้งเมื่อพูดถึงเขา รู้ว่าเขาชอบอะไร ไม่ชอบอะไร สรุปคือเธอรู้จักเขามากอย่างไม่น่าเชื่อ ที่ไม่รู้ก็เพียงว่าเขารูปหล่อราวกับดารา

“แล้วเขาจะขึ้นมาเผื่อน้ำเดือนมัย เขาเป็นฝรั่งจะเข้าใจประเพณีของเราหรือเปล่าล่ะ”

ภากรอดไม่ได้ที่จะมองใบหน้าไชนยูโรปนั่นอีกครั้ง ก่อนจะถอนหายใจยาวเพราะความหนักใจกับสายตาของพรนุหฺลัน การที่เธอช้าเลื่องมองผู้ชายคนนั้นอยู่บ่อยครั้งก่อกวนเขาได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“เดี๋ยวจันทร์ไปถามเขาเองค่ะ รบกวนพี่กรช่วยดูแลทางนี้ด้วยนะคะ”

ใบหน้าสวยค่อมต่ำลงเพราะกลัวว่าอาการรบกวนจากความคิदनอกล้นนอกทางของเธอจะเป็นพิรุณให้ภากรเห็น เธอควรจะทำหน้าที่ของเจ้าภาพให้ดี โดยเฉพาะเขาเป็นแขกคนสำคัญของแม่ แขกที่แม่ไม่ได้ร้องขอให้เธอบอกเขา แต่เธออยากให้เขามาหาแม่เป็นครั้งสุดท้าย เพราะมันใจอย่างที่สุดว่าถ้าแม่ได้เจอเขา แม่คงจะอาการดีขึ้น

พรนุหฺลันค้นหาที่อยู่ของเขาจากเอกสารเก่าเก็บในลิ้นชักของแม่ แล้วก็เจอชื่อเขาอยู่ในนั้น ชื่อของเขาที่เจ้าหน้าที่จดหมายที่แม่เขียนแต่ไม่เคยส่งไป แม้ว่าเขาจะมาช้าไปแล้วก็ตาม แต่เธอก็จะทำให้เขา

ขึ้นไปกล่าวไว้คล้ายกับแม่เป็นครั้งสุดท้ายให้ได้

“ไปสิ ผมตั้งใจจะทำอย่างนั้นอยู่แล้ว แต่คุณ...”

อารัญญให้คำตอบในทันทีที่เธอสอบถามว่าเขาจะขึ้นไปร่วมพิธีการด้วยหรือไม่ ดวงตาคมเข้มมองลึกไปในตาคู่สวยที่มองเขาดั่งอยู่ในภวังค์ รอยยิ้มอ่อนโยนส่งออกไปให้ลูกสาวของรัชนิกร เพราะเขาเห็นแววเด่นระริกด้วยความตื่นเต้นบางอย่างเจืออยู่ในนั้น

“พรบุหลันคะ ฉันชื่อพรบุหลัน”

“อย่างนั้นต้องรบกวนคุณพรบุหลันแนะนำผมด้วยนะครับ เพราะผมไม่เข้าใจประเพณีไทยเลย นี่ก็เป็นครั้งแรกที่ผมมางาน เอ่อ... แบบนี้นะครับ”

“ได้ค่ะ ฉันจะคอยแนะนำเอง” พรบุหลันรับคำพลาถลนส่ายตา เพราะกลัวตัวเองจะแสดงสิ่งไม่เหมาะสมออกไปมากกว่านี้ และเมื่อเธอมองเลยไปที่ด้านหลังเขา ก็เพิ่งเห็นว่านอกจากอารัญญแล้วยังมีชายหนุ่มหน้าตาดีมากับเขาด้วยอีกคน ดูท่าแล้วก็น่าจะเป็นคนไทย แต่ในฐานะเจ้าภาพเธอควรจะเป็นคนแนะนำทุกอย่างให้เขาเองมากกว่า และเมื่อสัญญาณประชุมเพลงดังขึ้น เธอจึงเชิญเขาขึ้นไปบอกลาแม่เป็นครั้งสุดท้าย

อารัญญหยิบดอกไม้จันทน์จากพานที่พรบุหลันยื่นมาให้นำไปวางไว้ที่ฐานของโลงตามที่อยู่ก่อนแล้ว จากนั้นจึงขยับเสียงออกมายืนอยู่ด้านหน้ารูปผู้ตาย

ดวงตาคมเข้มทอดมองใบหน้าของเธอที่ส่งรอยยิ้มตรงมาให้เขา เพิ่งได้เห็นใกล้ๆ ว่ารัชนิกรในวัยสามสิบเจ็ดปีนั้นยังสวยงามไม่ต่างจากเมื่อสิบห้าปีก่อนสักเท่าไร เพียงแต่ดวงตาไม่ได้สุกสกาวเหมือนดวงดาวบนฟ้าอีกแล้ว ทว่าคนที่ยืนอยู่ด้านข้างของรูปภาพนั้นกลับไม่ใช่...

อารัญญมองใบหน้าของพรบุหลันสลับกับมองใบหน้าของรัชนิกร ‘คล้ายกันมาก’ แต่คนที่มิดำตนอยู่ตรงหน้าเขาดูสวยกว่า พรบุหลัน

สวย สาว บอบบาง ดูจืดจางไม่แรกแย้ม และยังมีชีวิต แวบหนึ่งของความคิดนั้นคือเขาอยากใช้ความสวยของเธอคนนั้นให้คุ้มค่า

พรพหลันมองเขาวางฝ่ามือบนกรอบรูปของแม่ ปลายนิ้วเรียวยาวไล่สัมผัสลงมาตามกรอบรูปในตำแหน่งของเส้นผม ก่อนจะตะแคงนั่งอยู่บนซีกแก้มผ่านกระจกใสอย่างแผ่วเบา เขาทำราวกับคนตกอยู่ในภวังค์ หรือเขากำลังกลัวไว้อาลัยกับแม่เป็นครั้งสุดท้าย

รอยยิ้มทั้งน้ำตาเกิดขึ้นเมื่อเห็นสิ่งนั้น แม่ตั้งใจว่าจะไม่ร้องให้อีกก็ตาม เพราะเธออยากส่งแม่ด้วยความเข้มแข็ง ไม่อยากให้แม่ต้องห่วงอะไรอีก แต่ภาพความประทับใจที่เธอพาเขามาหาแม่ได้ ทำให้เธอฝืนน้ำตาไว้ไม่ไหวจริงๆ

‘แม่คะ จันทร์พาเขามาหาแม่ได้แล้วนะคะ แม่ไปในที่ที่มีความสุขนะคะ ไม่ต้องห่วงอะไรทางนี้อีกแล้ว จันทร์อยากให้แม่มีความสุข’

เธอบอกแม่ในใจว่านี่ไม่ใช่หยาดน้ำตาของความทุกข์ และไม่ต้องห่วงเธออีก หยาดน้ำตาที่ไหลอาบสองแก้มนี้เกิดจากความดีใจที่เธอทำให้แม่พบความสุขเป็นครั้งสุดท้าย และเมื่ออาร์ญก้าวมายืนตรงหน้า ดวงตาที่ฉ่ำขึ้นไปด้วยหยาดน้ำตาก็ซ่อนขึ้นมองเขาด้วยความขอบคุณอย่างสุดซึ้ง

“เข้มแข็งนะครี๊บ พี่เตือนคงไม่อยากให้คุณต้องทุกข์”

อาร์ญไล่นิ้วมือเกลี่ยซับหยาดน้ำตาที่ยังคงไหลอาบสองแก้มอย่างอ่อนโยน สัมผัสแผ่วเบาและสายตาที่สื่อผ่านคือการปลอบประโลมจิตใจ

“หากคุณต้องการความช่วยเหลือ ติดต่อผมได้ตลอดเวลา ผมยินดีให้ความช่วยเหลือลูกของพี่เตือนอย่างดีที่สุด”

อาร์ญประคองฝ่ามือที่ยกขึ้นไหว้ขอบคุณเขา ก่อนจะก้าวเดินจากไป โดยไม่คิดจะหันกลับไปมองใครด้านหลังอีก เพราะสิ่งที่เขาต้องการนั้นสำเร็จแล้ว

รอยยิ้มเหี้ยมปรากฏขึ้นบนใบหน้า มั่นใจอย่างที่สุดว่าผืนน้ำสงบ
นิ่งที่เขาเพิ่งตีน้ำให้กระเพื่อมขึ้นนั้นทำให้ทุกสิ่งทีหลับไหลตื่นตัว และ
เมื่อเขาหย่อนเหยื่อลงไป ปลาจะติดเบ็ดทันที

“พรุ่งนี้ทำตัวให้ว่าง ฉันมีเรื่องให้นายทำ”

เสียงทุ้มที่เจือไปด้วยความเหี้ยมของเจ้านายทำให้กายอด
ไม่ได้ที่จะชำเลื่องมองใบหน้าหล่อนั้นผ่านกระจกมองหลัง เพราะ
อยากรู้จริงๆ ว่าขณะนี้บอสของเขาอยู่ในสภาวะอารมณ์ไหนกันแน่
ทั้งที่เมื่อสักครู่ดวงตาคมเข้มยังฉายแววอบอุ่นและเห็นใจเจ้าภาพ
สาวสวยไม่วางตา แต่ทำไมแค่ขึ้นรถ ทั้งสายตา น้ำเสียง ถึงได้เปลี่ยน
เป็นดุดันไม่ต่างจากมารร้ายที่พร้อมจะกระชากหัวใจเหยื่อออกมากิน
ทั้งเป็น

“บอสจะให้ผมทำอะไรเหรอครับ”

“พรุ่งนี้รู้ ไปได้แล้ว”

อาร์มูส่งเสียงเรียบ แต่ดวงตายังจับจ้องไปบนเมรุที่ปากปล่อง
ด้านบนเริ่มมีควันสีขาวพวยพุ่งออกมา พรบุหลันยังยืนอยู่ที่นั่นเพื่อ
ส่งร่างไร้วิญญาณไปสู่สวรรค์ แต่จะเป็นอย่างนั้นได้จริงหรือ รอยยิ้ม
ปรากฏที่มุมปากอีกครั้ง เพราะเขามั่นใจว่าดวงวิญญาณของรัชนีกร
ไม่มีทางไปถึงสวรรค์ได้หรอก เขาจะเป็นคนกระชากเธอลงมาเอง

อาร์มูแค้นยี้มสะใจเมื่อคิดถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ ภายใต้วดวงตา
ที่ทอดมองรัชนีกรด้วยความอ่อนโยน ภายใต้นิ้วมือที่เกลี้ยไถ่บนซีกแก้ม
ภายใต้การแสดงออกถึงความอาลัย ทว่าสิ่งที่คิดนั้นกลับไม่ใช่เลย...

‘สำหรับสิบห้าปีที่จากลา หน้าที่ติดค้างกันเอาไว้ พรบุหลันจะ
เป็นคนชดใช้ ขอให้ไปถึงสุคตินะ หี!’

นั่นคือสิ่งที่เขาพูดกับดวงวิญญาณของรัชนีกร แม้จะเป็นเพียง
การพูดกับรูปภาพ แต่เขาก็สะใจ เพราะนับจากนี้ไปเขาจะได้สัมผัส

กับร่างกายที่มีเลือดเนื้อ และเชื่อได้ว่าเปลวไฟที่แผดเผาร่างรัชนิกร
จนมอดไหม้อยู่ الآن จะไม่ทำให้วิญญาณของเธอต้องทรมนทรมายได้
เท่ากับที่รู้ว่า เขาจะทำอะไรกับลูกสาวของเธอบ้าง แต่จะว่าเขาก็ไม่ได้
นะ เพราะเธอเป็นคนมอบพรนั้นให้เขาเอง

พรของรัชนิกร พรของพระเจ้าจันทร์ ‘พรบุญหลั่น’

2

หย่อนเหยื่อ

พระบุหลันประคองห่อผ้าขาวและโกศทองเหลืองไว้แนบอกอย่างทะนุถนอม เพราะนี่คงเป็นครั้งสุดท้ายที่เธอจะได้สัมผัสแม่อย่างใกล้ชิด ห่อผ้าขาวนี้คือส่วนของเจ้ากระดูกที่เธอจะนำไปลอยอังคารเพื่อส่งให้แม่ไปสู่ภพภูมิที่ดี มีแต่ความร่มเย็นเป็นสุขประดุจสายน้ำที่มีความชุ่มเย็นอยู่ตลอดเวลา ส่วนโกศกระดูกนั้นเธอจะนำไปให้พระท่านช่วยจัดเก็บไว้ที่รอบกำแพงโบสถ์ ซึ่งเธอจองช่องไว้แล้ว ในฐานะของลูกนี่คงเป็นอีกส่วนที่เธอต้องทำให้สมบูรณ์ที่สุด

“เก็บกระดูกเสร็จแล้วจันทร์จะพาครูไปลอยอังคารเลยหรือเปล่า หรือว่าจะไปพุ่มนี้” ภากรถามขณะพากันเดินไปที่โบสถ์ ซึ่งพระคงมารอตามเวลานัดแล้ว

“ไปเลยคะ จันทร์นัดกับเกดเอาไว้แล้ว เกดเขาจะเอาเรือที่บ้านออกให้ล่ะคะ จันทร์อยากทำทุกอย่างให้แม่มีความสุขเร็วๆ”

‘เกศรา หรือ เกด’ ที่พระบุหลันพูดถึงคือเพื่อนที่เรียนมหาวิทยาลัยมาด้วยกัน แต่เกศรามาร่วมงานเผาศพไม่ได้เพราะต้องไปทำธุระให้ครอบครัวที่กรุงเทพฯ วันนี้เกศราจึงรับอาสาจะเอาเรือที่บ้านออกเพื่อให้พระบุหลันนำเจ้ากระดูกของแม่ไปลอยอังคารได้สะดวก

“ครูท่านมีความสุขอยู่แล้วแหละจันทร์ ลูกเรียนจบตามที่ท่าน

ปรารถนา ทั้งจันทร์ก็ยังจัดงานให้ท่านด้วยดีไม่มีบกพร่อง รวมทั้งเรื่องนั้นด้วย จันทร์ทำให้ท่านมีความสุขแล้วละ”

ภราชมายังถึงเรื่องของอารัญที่เขาสอบถามเพิ่มเติมจากพรบุหลันเมื่อวาน และเธอก็บอกเล่าสายสัมพันธ์ระหว่างครูชินกรกับผู้ชายคนนั้นให้ฟัง จนเขาอดคิดไม่ได้ว่าความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ดูคลุมเครือ แต่ก็ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นออกไป เพราะหากเขาเป็นพรบุหลันก็ต้องเลือกที่จะตามหาอารัญให้พบเช่นเดียวกัน เพื่อทำหน้าที่ของลูกให้ดีที่สุด

“จันพี่ไปส่งนะ จันทร์ไปคนเดียวไม่สะดวกหรอก”

“แล้วพี่กรไม่มีธุระไปไหนเหอะคะ วันหยุดทั้งที จันทร์เกรงใจนะค่ะ พี่กรก็ช่วยงานจันทร์มาตั้งหลายวันแล้วด้วย เมื่อวานก็ทั้งวันอีก”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก พี่ไม่ได้ไปไหน พี่พาจันทร์ไปนะดีแล้ว จะได้ไม่ต้องต่อรถหลายต่อไง พี่จะได้ถือโอกาสไปคุยกับเกดด้วย เรื่องสมัครสอนของเกดนะ ไม่เสียเที่ยวหรอก”

ภกรยกเหตุผลเรื่องความสะดวกและเรื่องเกศรามาอ้าง เพราะการเดินทางจากหมู่บ้านเข้าไปในเมืองนั้น พรบุหลันต้องขึ้นรถสองแถวไปลงที่สถานีรถประจำทาง และต้องต่อรถประจำทางที่วิ่งรอบเมืองไปที่ท่าน้ำช้างวัด ซึ่งเป็นสถานที่ที่คนในอำเภอนี้นำเข้ากระดุกของผู้ขายขนมมาลอยอังกัรกัน และกว่าจะไปกว่าจะมาก็ต้องใช้เวลามาก ดังนั้นหากพรบุหลันเลือกให้เขาไปส่งก็จะย่นเวลาไปได้มาก

“จันทร์ขอบคุณพี่กรมากๆ เลยนะคะ ถ้าไม่ได้พี่ จันทร์ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทำให้แม่ได้ดีแบบนี้หรือเปล่า ถ้าพี่กรอยากให้จันทร์ทำอะไรให้ พี่กรบอกจันทร์ได้เลยนะค่ะ ไม่ต้องเกรงใจเลย จันทร์จะทำให้พี่ทุกอย่างเลยคะ ทุกอย่างที่พี่ต้องการ”

คำพูดอย่างซาบซึ้งในบุญคุณของพรบุหลันทำให้ภกรชะงักไป

ชั่วคราว ‘ทุกอย่างที่พี่ต้องการ’ คำนั้ดั่งซ้ำๆ อยู่ในสมอง แล้วถ้าเขาขอให้เธอลีกติดต่อกับอาร์มล่ะ เธอจะทำได้ไหม แววดตาของผู้ชายคนนั้นที่มองพรนุหั่น หรือแววดตาของพรนุหั่นที่มองเขาคนนั้นไม่น่าไว้วางใจเลย ในเมื่อคนหนึ่งพึงพอใจ ส่วนอีกคนนั้นเหมือนเหยื่ออันโอชะที่กำลังจะติดเบ็ด

“ไม่เป็นไรหรอก พี่เต็มใจอยู่แล้ว ว่าแต่เสร็จงานครุแล้วจันทร์จะทำอะไรต่อล่ะ”

“จันทร์ว่าจะเข้ากรุงเทพฯ นะคะพี่ ถ้าอยู่ที่นี้คงไม่มีงานให้จันทร์ทำ”

พรนุหั่นนึกถึงงานที่ตรงกับสาขากรรมที่เธอเรียนมา เธอยื่นใบสมัครผ่านทางอินเทอร์เน็ตไปหลายที่ และก็ได้รับคำตอบรับใบสมัคร บางที่กั้นัดเธอไปสัมภาษณ์ แต่นั่นก่อนที่แม่จะอาการทรุดหนักลง ช่วงนั้นเธอจึงไม่มีกะจิตกะใจจะโทร. ไปเลื่อนนัด จนถึงป้านี้งานก็คงไม่รอเธอแล้ว เพราะคงไม่มีเจ้าของภัตตาคารแห่งไหนรอผู้ช่วยเซฟที่ไร้ความรับผิดชอบอย่างเธอแน่

“ทำไมไม่ลองหาดูในเมืองก่อนล่ะ ไปอยู่กรุงเทพฯ ค่าใช้จ่ายมันสูงนะ”

ใจจริงเขาอยากจะทำอะไรก็ได้ที่ไม่อยากให้เธอห่างไปจากเขา แต่เพราะเส้นทางชีวิตคือสิ่งที่พรนุหั่นต้องเลือกเดินเอง และตอนนี้เขาก็อยู่ในสถานะของพี่ชายข้างบ้าน จะมีเหตุผลอะไรไปรังเธอไว้ได้ ทำได้แค่ชี้นำเท่านั้น

“จันทร์ลองหาแล้วคะพี่ แต่บ้านเราก็มีภัตตาคารแค่นี้ที่แห่งเดียว และเขาก็มีพนักงานประจำอยู่แล้วด้วย จันทร์คงต้องลองเข้ากรุงเทพฯ ดูนะคะ แต่พี่กรไม่ต้องเป็นห่วงจันทร์นะคะ จันทร์ดูแลตัวเองได้ ที่จันทร์ดูจากในเน็ต หลายที่ก็มีที่พักให้พร้อมนะคะ คงไม่ลำบากเท่าไหร่นัก แต่ถึงลำบาก...จันทร์ก็ทนได้ค่ะ จันทร์จะตามฝันให้เจอ จะทำให้แม่

ภูมิใจในตัวจันทร์ให้ได้”

สีหน้าและแววตาที่เต็มไปด้วยความฝันของพรบุหลันทำให้การ
เม้มปากแน่น พยายามสะกดเก็บความรู้สึกของตัวเองสุดฤทธิ์ หรือ
เขาควรพูดความในใจออกไป เพื่อร้องเธอเอาไว้

“แล้วจันทร์จะไปเมื่อไหร่ล่ะ” นั่นคือคำถามที่เหมาะสมแล้ว
เพราะไม่ใช่เวลาเลยที่เขาจะสำรวจความในใจ ทั้งที่ในอ้อมกอดของ
พรบุหลันนั้นยังมีเงากระดุกของครุฑนีกรอยู่

“ก็คงเร็วๆ นี่นะค่ะ เพราะเงินเก็บก็เหลืออยู่ไม่มากแล้ว จันทร์
ต้องดูแลตัวเองให้ได้ค่ะพี่กร จันทร์ไม่อยากให้แม่มีห่วงอะไรอีก”

ดวงตาสวยเจือเศร้าหลุมมองห่อผ้าขาวในพานและโกศทอง
เหลืองที่เธอทอดอยู่ เธอต้องก้าวเดินต่อไปให้ได้ ให้สมกับที่แม่อบรม
เลี้ยงดูเธอมาอย่างดี ความดี ความกตัญญูที่แม่เพียรสอนให้เธอจดจำ
จะทำให้เธอฝ่าฟันทุกอุปสรรคไปได้

“จันทร์...ถ้าจันทร์ขาดเหลืออะไร จันทร์ต้องบอกพี่นะ พี่ยินดี
ช่วยจันทร์ทุกอย่าง”

“จันทร์คงรบกวนพี่กรไม่ได้หรอกค่ะ แค่นี้พี่กรก็ทำให้จันทร์มา
มากพอแล้ว”

“สำหรับจันทร์พี่ไม่ลำบากเลย พี่อยากช่วย เอ่อ...อย่างนั้นจันทร์
รับปากพี่อย่างหนึ่งนะ ถ้าจันทร์เดือดร้อนไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม
จันทร์จะคิดถึงพี่เป็นคนแรก”

ใบหน้าสวยที่มองมาอย่างสงสัยในคำพูดทำให้ภารดรต้องพูด
กลบเกลื่อน เพราะหากพรบุหลันไม่ได้คิดตรงกันกับเขา ความสัมพันธ์
ที่ผ่านมามีอาจสะบั้นลงก็ได้ เขาต้องแน่ใจให้มากกว่านี้ แน่ใจว่าพรบุหลัน
ไม่ได้รังเกียจข้าราชการครูเงินเดือนไม่มากเช่นเขา และต้องมั่นใจว่า
เธอพร้อมจะรับเขาเข้าไปดูแลหัวใจ ไม่ใช่คิดกับเขาแค่พี่น้องหรือ
เพื่อนบ้าน

“คะพี่ จันทรรูปาก”

ดวงตาสวยหวานที่มองมาพร้อมรอยยิ้มด้วยความขอบคุณอย่างสุดซึ้งทำให้ภาकरชะงักไปชั่วครู่ เพราะหัวใจของเขาเบ่งบานไม่ต่างจากดอกไม้กำลังแย้มกลีบดอก ก่อนจะได้สติเพราะสุดท้ายตานั้นเห็นชายจีวรสีส้มอมเหลืองกำลังโผล่เข้ามา

“โน่นแน่ะจันทร พระท่านมาแล้ว ไปกันเถอะ”

ระหว่างที่พระทำพิธีบรรจุโกศกระดูกเข้าไว้ที่ช่องกำแพงโบสถ์ ภาकरได้แต่ลอบมองด้านข้างของพระบุหลันพลางครุ่นคิดถึงสิ่งที่เธอพูดเอาไว้ เพราะเขาไม่ต้องการให้เธอทำอะไรให้เลยสักอย่าง สิ่งที่เขาอยากได้จากพระบุหลันก็คือ ให้เธอรับหัวใจของเขาเอาไว้ ซึ่งวันนั้นต้องมาถึงในไม่ช้า ขอเพียงให้เธอแสดงออกสักนิดว่าพอใจในตัวเขาเช่นเดียวกัน แค่เพียงแวบเห็นอายุสักนิดจากดวงตา จากนั้นเขาจะไม่รออะไรอีก

“ไปกันเลยมัยจันทร” ภาकरถามหลังจากพระทำพิธีเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“คะ จันทรรูปากจันทรที่หน้าวัดนะคะ เดี่ยวจันทรไปเอาดอกไม้ก่อน”

“ไม่เป็นไร เดินไปด้วยกันนั่นแหละ มาเถอะ”

พระบุหลันยิ้มอ่อนอย่างขอบคุณเมื่อภาकरยื่นมือมาให้เธอจับ แต่ก่อนที่เธอจะวางมือลงไปนั้น...

“เดี๋ยวครับ! เดี่ยว!”

เสียงหนึ่งที่ดังขึ้นทำให้พระบุหลันหันมองคนที่วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาดักหน้าเธอไว้ ซึ่งเธอจำได้ว่าเขาคือผู้ชายที่มากับอารัญเมื่อวานนี้ แค่เพียงคิด ภาพของอารัญก็มาอยู่ตรงหน้าจนเธอต้องเฝ้าริมฝีปากเพื่อสะกดความตื่นตันเอาไว้ คนของเขามาที่นี่ ย่อมมีเรื่องเกี่ยวข้องกับเธอแน่ แต่เรื่องอะไรล่ะ

ทว่าภากรที่มองมาอย่างต้องการคำตอบทำให้เธอต้องส่ายหน้า เพราะเธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาคนนี้มีฐานะอะไรกับเธอ

“โอ๊ย! เหนื่อย... แฮ่! ผมคิดว่าจะมาไม่ทันซะแล้ว โอ๊ย...”

กายพนมหายใจออกจากปาก ขณะก้มลงจับเข้าตัวเองเพื่อไม่ให้ล้มพับลงไปด้วยความเหนื่อยอ่อนชะง่อน เพราะจากหน้าวัดมาจนถึงท้ายวัดไม่ใช่ระยะทางใกล้ๆ เลย เขาต้องรีบวิ่งมาให้เร็วที่สุด เพราะหากไม่ทันอีกคราวนี้ เขาคงไม่มีหน้ากลับไปรายงานคุณบอส สุดเฮี้ยบแน่

“เอ่อ...คุณมีอะไรหะคะ” พรพุลันถามเมื่อเห็นว่าเขาน่าจะพร้อมพูดแล้ว

“ผม...เอ่อ...เดี๋ยวครับ เดี่ยวๆ ขอเวลาผมอีกแป็บ ขอผมหายใจลึกๆ ก่อน โอ๊ยเหนื่อย...ผมคิดว่าจะมาไม่ทันคุณพรพุลันซะแล้ว เหนื่อยจริงๆ ครับ ทั้งเหนื่อยทั้งจุก โอ๊ย!”

“จั้นปั้งักตรงนั้นก่อนนะครับ” ภากรผายมือไปด้านหน้า ก่อนจะเดินนำทั้งพรพุลันและชายหนุ่มที่เขาเพิ่งเห็นครั้งแรกเมื่อวาน ไปที่ศาลาริมน้ำ ที่อยู่ไม่ไกลจากบริเวณนั้น

“แฮ่ ค่อยหายเหนื่อยหน่อย”

กายนั้งพักพร้อมพนมหายใจออกยาวๆ อย่างเหนื่อยจริงจัง เพราะคำสั่งจากบอสสุดเฮี้ยบทำให้เขาต้องรีบวิ่งรถออกมาจากกรุงเทพฯ ตั้งแต่ยังไม่สว่างดี แต่เมื่อเข้าไปที่บ้านของพรพุลัน เพื่อนบ้านกลับบอกว่าเธอมาเก็บกระดูกแม่อยู่ที่วัด เขาก็ต้องรีบวิ่งรถมาที่วัดอย่างรวดเร็ว เพราะกลัวว่าจะคลาดกันอีก

โซคยังเข้าข้างให้เขาวิ่งมาดักหน้าเธอได้ทัน เพราะหากเธอไปที่อื่น เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไปตามเธอได้ที่ไหน และแน่นอนที่สุดว่าบอสคงไม่ต้องการคำแก้ตัวจากเขาแน่ เพราะไม่ว่าบอสจะต้องการอะไร เขาต้องทำให้ได้เสมอ ไม่มีคำว่าไม่ได้

“เอ่อ... สรุปว่าคุณ...”

“กายครับ ผมชื่อกาย ผมเป็นเลขาฯ ของคุณอาร์ญครับ”

“ค่ะ แล้วคุณกายมีธุระอะไรกับฉันหรือคะ ถึงได้รับขนาดนี้”

พรนุหลันเอ่ยถามทั้งที่ความรู้สึกจากหัวใจกำลังส่อสัญญาณความไม่ปกติออกมา จังหวะหัวใจที่เต้นรัวเร็วพองว่าต้องเกี่ยวข้องกับเขาคนนั้นแน่ ไม่อย่างนั้นเลขาฯ ของเขาคงไม่รีบมาหาเธอแต่เช้าแบบนี้หรอก

ใบหน้าที่ย้อนดูพรนุหลันเพราะไม่ทันตั้งตัวทำให้หญิงสาวต้องสะกดความคิดนั้นไว้ให้เร็ว เพราะเธอไม่ควรคิดกับเขาแบบนั้นเลย ในเมื่อเขากับเธอยังคงเป็นคนแปลกหน้าสำหรับกันอยู่ และเธอก็แค่ทำให้แม่มีความสุขเท่านั้น ต่อจากนี้เส้นทางของเธอกับผู้ชายคนนั้นคงไม่มีทางจะโคจรมาพบกันอีกได้ คนจนอย่างเธอคงไม่มีเส้นทางใดที่ต้องเดินร่วมกับคนรวยอย่างเขา แต่ดูเหมือนว่าเขาจะเปิดเส้นทางให้เธอเข้าหาซะแล้ว เมื่อกายยื่นบางสิ่งมาให้

“นี่ครับ คุณอาร์ญให้ผมนำมาให้คุณพรนุหลันครับ และกำชับว่าผมต้องให้กับมือเท่านั้น เมื่อวานท่านรีบก็เลยไม่ได้ให้เองนะครับ”

พรนุหลันรับนามบัตรสีดำจากมือของกาย ดวงตาสวยหวานมองสำรวจตัวหนังสือสีเทาที่ปรากฏอยู่พร้อมความคิดหนึ่งที่วาบขึ้นมาในหัวใจ ‘กลัว’ เธอรู้สึกกลัวนามบัตรนี้อย่างนั้นหรือ ไม่แปลกหรอกที่ผู้ชายจะใช้นามบัตรสีดำ ทว่าเธอไม่คิดว่าจะเป็นของผู้ชายที่หล่อและดูอบอุ่นอย่างอาร์ญต่างหาก เขาน่าจะใช้นามบัตรสีเทาและมีตัวหนังสือสีดำมากกว่า หรือว่ารสนิยมของเธอแย่

‘F.K. GROUP’ คือตัวหนังสือขนาดใหญ่ที่ปรากฏอยู่ด้านหน้าของนามบัตร ส่วนด้านหลังนั่นคือ...ชื่อของเขา

‘อาร์ญ แอนโทนี่ แฟรงเกนส์’ ชื่อภาษาอังกฤษพร้อมระบุตำแหน่ง ‘กรรมการผู้จัดการ’ และช่องทางในการติดต่อ ไม่ว่าจะเป็น

เบอร์โทรศัพท์ออฟฟิศ ที่อยู่ของบริษัท อีเมลแอดเดรส รวมทั้งเบอร์โทรศัพท์ส่วนตัวที่เขียนด้วยปากกาสีดำ เข้มเสียยิ่งกว่าสีดำด้านของกระดาษ ลายมือที่เขียนกำกับลงไปนั้นเขาเป็นคนเขียนเองใช้ใหม่ เขาจะบอกเป็นนัยว่ายินดีถ้าเธอจะติดต่อเขาผ่านเบอร์โทรศัพท์นี้หรือเปล่า

ความหวาดหวั่นบางอย่างคล้ายจะแทรกซึมเข้ามาตามปลายนิ้ว ที่อุบไล์อยู่บนหมายเลขโทรศัพท์นั้น ทว่าความอู่นวาก็ซาบซ่านไปทั่วทั้งตัวด้วยเหมือนกัน เมื่อเธอให้คำตอบตัวเองไม่ได้ว่าทำไมเขาต้องให้เลขฯ นานามบัตรนี้มาให้ เพราะหากเธอต้องการรับความช่วยเหลือจากเขาจริง เธอก็มีช่องทางติดต่อเขาได้อยู่แล้ว และช่องทางนั้นที่ทำให้เขามาที่นี้เมื่อวานได้

“ขอบคุณคุณมากเลยนะคะที่ต้องลำบากเอานามบัตรมาให้ฉันอีก”

“โอ้... ไม่ลำบากเลยครับ ผมน่าจะต้องทำงานตามคำสั่งของบอส อยู่แล้ว บอสสั่งอะไรผมก็ต้องทำทุกอย่างแหละครับ เออ... อีกอย่าง ลืมไปเลย เกือบหัวขาดแล้วมัยผม นี่ครับ เอกสารการรับสมัครงาน”

กายหีบซองเอกสารที่ใส่ไว้ด้านในกระเป๋าเสื้อสูทออกมามอบให้พรนุหลิน์ อีกหนึ่งคำสั่งที่เขาต้องทำให้สำเร็จ และต้องได้รับคำตอบกลับไป

“รับสมัครงานหรือคะ” เธอถามพร้อมเปิดเอกสารด้านในออกดู

“ครับ บอสอยากให้คุณพรนุหลิน์ไปทำงานกับท่านนะครับ แต่คุณพรนุหลิน์ลองอ่านดูก่อนก็ได้ นะครับว่ามีตำแหน่งไหนที่พอจะทำได้บ้างหรือเปล่า”

เอกสารด้านในตรงตามที่กายบอก เพราะส่วนหัวของเอกสารระบุว่ามาจากเอฟ.เค.กรุ๊ปจริง ตำแหน่งงานที่รับสมัครมีหลากหลาย แต่ที่เธอสนใจเป็นพิเศษนั่นก็คือ ตัวเลขแสดงเงินเดือนเริ่มต้น และ

หมายเหตุที่ระบุไว้ว่าไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์ ข้อความนั้นเหมือน
แสงสว่างเกิดขึ้นในเส้นทางที่มีดมืด เพราะจู่ๆ เธอก็มีงานมาให้เลือก
ถึงที่

“ตอนนี้ทางออฟฟิศเราต้องการเจ้าหน้าที่หลายตำแหน่งนะครับ
เงินเดือนดี สวัสดิการเด่น มีที่พักให้ มีค่าอาหารกลางวัน ที่สำคัญ...
ท่านอยากดูแลคุณพรบุหลันแทนคุณแม่ของคุณด้วย ถ้าคุณพรบุหลัน
คิดจะไปหางานทำที่กรุงเทพฯ ก็ขอให้พิจารณาบริษัทในเครือของ
แฟรงเกนส์กรุ๊ปก่อนเป็นอันดับแรกนะครับ” กายวันจิ้งหะเมื่อเห็นว่า
พรบุหลันกำลังคิดอะไรบางอย่าง และน้ำขึ้นเขาก็ต้องรีบตัด

“ต้องมีสักตำแหน่งที่คุณพรบุหลันทำได้อย่างแน่นอน สบายนี้
ไม่จำเป็นต้องทำงานตามสาขาที่เรียนมาหรอกนะครับ ขอแค่มีใจสู้
ทางแฟรงเกนส์กรุ๊ปก็พร้อมที่จะสอนงานให้ เรามีทีมลีดเดอร์สำหรับ
สอนงานเด็กใหม่โดยเฉพาะ”

สคริปต์ที่เตรียมมาถูกพูดออกไปจนหมด ‘ทำให้เธอรับปากให้
ได้’ เสียงทุ้มแต่มากไปด้วยอำนาจย้ำเตือนว่าเขาต้องทำให้ได้ แม้ไม่รู้
ว่าเจ้านายจะทำแบบนี้ไปทำไม แต่เขาก็ไม่มีสิทธิ์ถาม รู้แต่เพียงว่า
เมื่อวานเจ้านายก็สั่งให้เขาไปสอบถามประวัติของครูชนิกรกับลูกสาว
จากแขกที่มาร่วมงานจนทั่ว จนได้รู้ว่าครอบครัวนี้มีด้วยกันเพียงสองคน
แม่ลูกเท่านั้น และเมื่อครูชนิกรจากไป พรบุหลันก็ไม่มีญาติที่ไหนอีก
เธอเพิ่งเรียนจบปริญญาตรีหมาดๆ ยังไม่ทันจะได้ทำงาน ครูชนิกร
ก็มาด่วนจากไปเสียก่อน แต่ไม่รู้ว่ที่เจ้านายสั่งให้เขาเอนามบัตร
พร้อมทั้งเอกสารรับสมัครงานในตำแหน่งต่างๆ มาให้พรบุหลันในวันนี้
เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่เขาสอบถามมาจากชาวบ้านหรือเปล่า เพราะ
คำสั่งนี้เกิดก่อนที่เขาจะรายงานข้อมูลที่ได้มาเสียอีก

“เอ่อ...ขอฉันคิดดูก่อนนะคะ พอดีวันนี้ฉัน...เอ่อ...”

ดวงตาสวยหวานเหลือบมองห่อผ้าขาวบนพานที่วางไว้บนตัก

ของภากรอีกที ตั้งจะบอกให้กายรู้ถึงฐานะสำคัญของเธอที่ต้องไปจัดการให้เรียบร้อยเสียก่อน

“โอ๊ะ! ผมขอโทษจริงๆ ครับ ผมนี้แย่มากจริง เชิญ เชิญคุณพรบุญหัน กับเพื่อนไปทำธุระให้เรียบร้อยเถอะครับ ผมนี้เสียมารยาทจริงๆ ผมต้องขอโทษอีกครั้ง ขอโทษจริงๆ ครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” พรบุญหันตอบพลางยิ้มเมื่อคุณเลขาฯ ค่อมศิริฯ ครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างคนสำนึกผิดจริงๆ เธอณีถูกชะตากับกายขึ้นมา เพราะเขาดูกระตือรือร้นมีชีวิตชีวา ไม่เหมือนกับ... ใบหน้าของใคร คนนั้นวางขึ้นในความคิด

“แต่ยังในช่วงเย็นผมขออนุญาตโทร. มาสอบถามอีกครั้งนะคะ”

“ได้ค่ะ แล้วคุณกายมีเบอร์มือถือของฉันแล้วหรือคะ”

“มีแล้วครับ คุณท่านให้ผมมาแล้ว”

พรบุญหันยิ้มน้อยๆ แม้จะไม่เข้าใจว่า ‘คุณท่าน’ ที่กายบอกนั้นเป็นใคร จะเป็นเขาหรือเป็นคุณผู้หญิงที่โทรศัพท์มาถามข่าวเรื่องแม่ หลังจากเธอส่งจดหมายไปตามที่อยู่พร้อมแนบเบอร์โทรศัพท์ไปด้วย ก็ไม่รู้

แต่ไม่ว่าจะเป็นใคร ในยามนี้ก็ขอให้เธอได้ทำหน้าที่ของลูกให้ดีกว่าก่อนเถอะ ส่วนเรื่องงาน หากเธอมีคุณสมบัติที่เขาคงจะรับเข้าทำงานได้ ก็ถือเป็นโชคที่ดีที่เธอจะได้ไม่ต้องไปแสวงหางานอย่างไม่รู้เป้าหมาย

“ฉันฉันขอตัวก่อนนะคะ”

“เดินทางปลอดภัยครับคุณพรบุญหัน คุณภากรด้วยนะคะ”

“คุณกายรู้จักพี่กรด้วยหรือคะ”

“เออ...ผม... ผมได้ยินคนในงานคุยกันเมื่อวานนะคะ ว่าคุณภากรช่วยเป็นธุระในการจัดงานทั้งหมด ยังนึกชื่นชมคุณภากรอยู่เลยครับที่ใจดีและมีน้ำใจมากๆ”

“เป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้วครับ”

“งั้นฉันไปก่อนนะคะ”

กายยืนมองภากรและพรุหลันที่พากันเดินไปขึ้นรถ ก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ เพราะเขาเกือบทำพลาดไปซะแล้ว หากพรุหลันและภากรรู้ว่าเขาทดสอบประวัติของเธอจากแขกที่มาร่วมงาน จนแทบจะรู้ทุกสิ่งในชีวิตของเธอ รู้แม้กระทั่งว่าในสายตาของเพื่อนบ้าน ทุกคนเข้าใจว่าภากรและพรุหลันกำลังคบหากันอยู่

หากคนทั้งคู่รู้ว่าเขาชอกแซก ไม่วายเขาต้องถูกมองว่าเป็นพวกโรคจิต และขึ้นเป็นอย่างนั้นจริง งานที่เจ้านายมอบหมายให้เขาทำคงเป็นหมัน คิดแล้วก็กลืนน้ำลายอย่างฝืดคอก เพราะหากเขาทำงานพลาด มีหวังครั้งนี้หัวได้หลุดจริงแท้แน่นอน

เสียงเครื่องมือสื่อสารที่ดังขึ้นทำให้คนที่นั่งฟังเก้าอี้สีดำตัวใหญ่ และทอดสายตาไปจนสุดแผ่นฟ้านั้นชำเลืองมองต้นกำเนิดของเสียง รอยยิ้มปรากฏที่มุมปากก่อนอารัญจะคว้าโทรศัพท์ราคาแพง สมฐานะมหาเศรษฐีขึ้นมาถือไว้ พร้อมกับกดปุ่มเพื่อเริ่มต้นการสื่อสาร

“ฉันไม่ต้องการฟังความลั้มเหลวระกาย”

เขากรอกเสียงทุ้มปนหึ่มลงไปเมื่อคนทางนั้นกำลังจะรายงานผล และเมื่อได้ฟังในสิ่งที่เขาต้องการ ดวงตามเข้มนก็ฉายแววสะแกใจ รอยยิ้มเหยียดที่มุมปากลึกขึ้นขณะดวงตาดำยังคงมองผ่านกระจกใสที่ติดตั้งเป็นผนังสูงจดเพดาน จนทำให้มองเห็นภาพความเคลื่อนไหวของกรุงเทพฯ ได้เป็นวงกว้าง

ภาพที่ปรากฏบนตึกสูงห้าสิบสี่ชั้นใจกลางแหล่งเศรษฐกิจหลักของประเทศ ประกอบไปด้วยรถไฟฟ้าที่กำลังวิ่งอยู่บนรางลอยฟ้า ตึกสูงมากมายมีทั้งขนาดเล็กและลดหลั่นกันไป พร้อมบิลบอร์ดโฆษณาเครื่องสำอางแบรนด์ดัง ป้ายแนะนำละครเวทีที่กำลังจัดแสดงอยู่ในโรงละครไอโซติกด้านข้าง ป้ายโฆษณาอีกหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็น

อุปกรณ์กีฬา เครื่องแต่งกายบุรุษและสตรี ห้างสรรพสินค้าชั้นนำ รวมทั้งป้ายโฆษณาอสังหาริมทรัพย์แห่งใหม่ที่กำลังก่อสร้าง

แต่สุดท้ายตาที่มองไปนั้นกลับเป็นเส้นขอบฟ้าที่ตัดกับผืนโลก รอยยิ้มยังคงเด่นชัด ทว่ากลับแฝงความหึงหวงหากจะมีใครมองเห็น ในขณะที่ เพราะเรื่องที่กายรายงานนั้นตรงใจเขาจริงๆ แต่ที่เขาอยากรู้มากไปกว่านั้นก็คือ...คำตอบ

“อืม...ดี แต่นายยังไม่ต้องกลับ และรู้ไหม่ว่าคำตอบที่ฉันต้องการคืออะไร รอจนกว่าจะได้คำตอบ” นั่นคือคำสั่งสุดท้ายเพื่อตอกย้ำให้กายทำได้ ก่อนที่นิ้วแกว่งจะเลื่อนยุติการสนทนา

อารัญลุกขึ้นยืนตระหง่านด้วยความสูงกว่า 190 เซนติเมตร ไม่สนใจฟังสิ่งที่กายจะรายงานเพิ่มเติม เพราะสิ่งที่เขาอยากรู้มีเพียงเท่านั้น ส่วนที่เหลือเขาจะ ‘ทำ’

ชายหนุ่มเดินไปหยุดอยู่ที่ริมกระจก ทอดมองไปจนสุดสายตาดูจะมองไกลไปให้ถึงเธอคนนั้น คนที่อีกไม่นานเขาจะได้มองในระยะใกล้จนเห็นทุกรูขุมขน

“พรบูลั่น พรจากพระจันทร์ พรจากรัชนีกร”

อารัญพิมพ์ชื่อของคนที่มิไบน้าละม้ายคล้ายคลึงกับรัชนีกรอยู่มาก ไม่ว่าจะเป็นเส้นผมสีดำยาวสยายจนเต็มแผ่นหลัง เรือนร่างงดงามที่คิดว่าผอมบาง ทว่าเมื่อเห็นในระยะใกล้กลับเต็มตึงไปทุกสัดส่วน โดยเฉพาะไบน้ารูปไข่เนยนั้น แม้ไม่ได้แต่งแต้มเครื่องสำอางใดๆ ก็มีเครื่องหน้าที่เด่นชัดจนเขาจดจำได้ดี

หน้าผากเกลี้ยงเกลาที่มีลูกผมขึ้นไปด้วยเหงื่อแนบอยู่อย่างประปราย แนวคิ้วโค้งสวยได้รูป ดวงตาวนล้อมกรอบด้วยแพขนตาองุ่นหนา แต่เจอแววโสภเพราะฉ่ำขึ้นด้วยรอยน้ำตา จมูกโด่งพองาม ดูจะร้นจนเขาอยากจะบิ๊บและขยี้เล่น จนมาถึงริมฝีปากสีแดงระเรื่อเป็นกระจับน้อยๆ นั่นก็ดูอวบอิม จนเขาอยากจะบดเบียดความร้อนรุ่ม

เอาแต่ใจลงไปหา

อารัญสุดลมหายใจเข้าลึกเมื่อมโนภาพของเธอมีผลต่อความตื่นตัวอย่างไม่น่าเชื่อ กรามแกร่งบดเบียดกันแน่นจนเป็นสัน ฝ่ามือกำเข้าหากันก่อนจะทุบที่บานกระจกหนา

เขาให้คำตอบตัวเองได้ว่าสิ่งที่ก่อเกิดขึ้นในกายเนื้อของเขานี้เรียกว่า ‘ความใคร่’ ที่เกิดจากการต้องการตามธรรมชาติของสัตว์เพศผู้ ที่ย่อมต้องการปลดปล่อยกับสัตว์เพศเมีย ก็แค่สิ่งที่ร่างกายเรียกร้องเมื่อสิ่งเร้ากระตุ้นก็เท่านั้นเอง เป็นความใคร่ที่เกิดขึ้นได้แม้แต่กับคนแปลกหน้าหรือคนที่ ‘เกลียด’

“อดใจไว้อารัญ อีกไม่นานจะมีคนมาใช้หนี้ อี!”

เสียงแค้นหัวเราะดังออกมาจากชายร่างสูงใหญ่ที่ทาบฝ่ามือกับพนักเก้าอี้ ดวงตาคมเข้มวาวโรจน์เมื่อนึกถึงสิ่งที่เธอต้องชดใช้ แรงอารมณ์ถูกระบายจากฝ่ามือลงไปในผืนหนังสือดำ ดังพนักเก้าอี้ก็คือที่ระบายความอัดอั้นทั้งหมดเพื่อรอคอยสิ่งนั้นมาถึง เขาแค่รอคอยเวลาให้ปลาสุบเหยื่อ!

เมื่อเวลานั้นมาถึงเขาจะกินไม่ให้เหลือแม้แต่ก้าง ให้สาสมกับความเจ็บปวดหัวใจที่เขาได้รับมาตลอดสิบห้าปีเต็ม เขาจะจับเธอเกาะเกล็ดสีชมพูที่ละเกล็ด ที่ละเกล็ด ให้เจ็บปวดร้าวรวดไม่ต่างจากเนื้อหัวใจที่ถูกแฉเป็นแผ่นบางๆ ที่ละชิ้น ที่ละชิ้น ชนิดที่ว่าตายก็ไม่ตาย ต้องอยู่อย่างทรมานเท่านั้น

เรียนด้นขนาดเล็กเล่นเฉื่อยไปกลางแม่น้ำอย่างไม่เร่งรีบ
เพราะต้องการให้ผู้โดยสารได้รับความสบายใจอย่างที่สุด ให้ความสบายใจส่งผ่านไปถึงคนจากไป คนที่จะก้าวล่วงไปสู่สายน้ำอันเย็นเฉียบฉ่ำใจ คนที่ผู้เป็นลูกสาวอยากให้ไปสู่สุคติ ไปสู่ภพภูมิที่ดีตามความเชื่อของชนชาวพุทธว่า สายน้ำฉ่ำเย็นนี้จะทำให้ผู้ล่วงลับได้รับ

ความรุ่มเย็นเป็นสุข ดุจสายน้ำที่ให้ความชุ่มฉ่ำอยู่เป็นนิตย์

และเมื่อเรือแล่นมาหยุดที่กลางแม่น้ำ ใบหน้าที่แฝงไว้ด้วยความเศร้าจึงหันมองคนขับ ดังจะบอกให้รู้ว่าเธอยังไม่พร้อม

“ไม่เป็นไรจันทร วันนี้เกิดจองเรือไว้ทั้งวันนั่นแหละ จันทรจะอยู่จนถึงเย็นก็ได้ เอาตามที่จันทรสบายใจเลยนะ เมื่อไหร่ก็ได้ เกิดไม่รีบเกิดจะได้คุยกับพี่กรเรื่องสอนไปด้วย”

เสียงหวานแต่สำเนียงการพูดแบบห้วนๆ นั้น มาจากคนขับเรือที่แต่งกายทะมัดทะแมงคล้ายผู้ชาย ทว่าใบหน้าที่กลับดูน่ารักจิ้มลิ้มรับกับผมซอยสั้นแบบทอมบอย และดวงตาคมวอยๆ ปากนิคจุกหนอย ดูรื่นเริงเรื่อง เพราะนี่คือ เกศรา สาวไทยเชื้อสายจีนขนานแท้ แต่เพราะกิจการของครอบครัวทำให้สาวหมวยอย่างเธอออกจะมีบุคลิกที่กล้าจนเกินงามไปสักหน่อย

ธุรกิจเรือเล็กให้เช่าของครอบครัวเกศรานั้นมีไว้บริการนักท่องเที่ยวตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ไม่ว่าจะเป็นนั่งเรือชมแม่น้ำ จัดเลี้ยงสังสรรค์เป็นหมู่คณะ หรือแม้กระทั่งเช่าเหมาลำเพื่อนำเข้ากระดุกผู้ล่องลิบมาลอยอังคาร พ่อของเกศราก็รับทั้งหมด

ในวันนี้เธอขอพ่อไว้เป็นกรณีพิเศษเพื่อให้เวลาแก่พรพูนหันมากที่สุด เธออยากให้เพื่อนรักของเธอคนนี้สบายใจและพร้อมที่จะปลดปล่อยให้แม่ไปอย่างสบายใจ ให้ความผ่อนคลายเป็นใจนำพาครูชนีกรไปสู่ที่ที่สงบสุขอย่างแท้จริง แต่ใบหน้าที่เศร้าๆ ของพรพูนหันก็ทำให้เกศราต้องหันไปขยิบตากับภากร เพราะอยากให้เขาช่วยยืนยันอีกคน

“ใช่จันทร ไม่ต้องรีบหรอกนะ พี่จะคุยกับเธออยู่ตรงนี้แหละ เอะเกิด เอ่อ...แล้วว่าไงละเรื่องโรงเรียนที่พี่แนะนำ เกศสนใจหรือเปล่า และของบริจาคของพี่ด้วย สรุปรูปเกศหาอะไรได้บ้าง”

ภากรรับมุกของเกศรา รีบเปลี่ยนไปคุยเรื่องโรงเรียนที่เกศรา

จะไปสอน รวมทั้งของบริจาคที่เกศราบอกว่าจะนำไปให้เด็กยากไร้ด้วย

“ของพี่กรที่ไหนกัน ของเด็กๆ ต่างหาก หรือพี่กรจะขี้ตุ๋ อุ๊ย! จันทร์ เกิดขอโทษนะที่พูดเล่น ขอโทษจริงๆ เกิดลืมไปว่าไม่ใช่เวลา”

เกศราหน้าเสียที่เผลอพูดเล่นกับภากรจนเป็นนิสัย จนลืมไปว่า ไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมสักนิด มานึกขึ้นได้ก็เมื่อเห็นแสงแดดสะท้อนจาก ผืนน้ำขึ้นมากกระทบใบหน้าของพรบุญหล่น จนเห็นววน้ำตาเอ่อล้นได้ชัดเจน แต่พรบุญหล่นก็ยังมียิ้ม แม้ในขณะที่เศร้าที่สุดก็ตาม

“ไม่เป็นไร มาเถอะเถด พี่กร จันทร์พร้อมแล้วค่ะ” พรบุญหล่นยิ้ม ทั้งน้ำตาพลางเรียกเกศราและภากร

“ทำไมละจันทร์ ไม่ต้องเกรงใจหรอกนะ จันทร์สบายใจเมื่อไหร่ เราค่อยเริ่มพิธีกัน ไข่ม้อยพี่กร พี่กรก็ไม่รีบไปไหนไข่ม้อย”

“ใช่จันทร์ จันทร์สบายใจเมื่อไหร่ก็ค่อยเริ่ม”

“มาเถอะค่ะ จันทร์สบายใจแล้ว”

ภากรกับเกศรามองเห็นหน้ากันก่อนจะมองไปยังพรบุญหล่นที่ส่งรอยยิ้มมาให้ ยืนยันว่าเธอพร้อมแล้วจริงๆ ทว่าแม่น้ำตาจะมีรอยยิ้ม แต่เสียงสั่นเครือ และน้ำตาที่เอ่อล้นยามมองห่อผ้าขาวซึ่งวางไว้ในพาน ตรงหน้าก็บ่งบอกอารมณ์โหยหาถึงเจ้าของเจ้ากระดูกอยู่ดี

“มาเถอะเถด พี่กร ตอนนี้จันทร์สบายใจที่สุดแล้วค่ะ แม่จะได้รู้ไ้ว่าจันทร์มีเพื่อนที่แสนดี และมีพี่ชายที่ดีกับจันทร์มากแค่ไหน มาเถอะค่ะ”

เกศราหันมองภากรอย่างจะขอความเห็นว่าจะไปตามที่พรบุญหล่นบอก หรือควรจะให้เวลาเธออีกสักหน่อย ทว่าใบหน้าหล่อคมเข้มตามแบบฉบับหนุ่มไทยแท้ที่สลดลงชั่วคราว ก่อนจะปรับให้ดูอบอุ่นพึงพาได้ตามเดิมนั้นก็ทำให้เกศราชะงัก เมื่อคำพูดของพรบุญหล่นทำร้ายภากรเข้าแล้ว

“จันทร์นะจันทร์ ไปยกให้เขาเป็นพี่ชาย แล้วถามเขามั้ยว่า

อยากเป็นหรือเปล่า’ เกศราได้แต่คิด สายหัวแล้วเดินตามภากรไปแต่โดยดี

ห่อผ้าขาวในมือถูกหย่อนลงสู่ลำน้ำ แม้กันห่อจะเปียกจนส่งผ่านความชื้นให้กระจายมาจนเกินครึ่ง แต่พรบุญหลันกลับอยากที่จะเปลี่ยนใจแล้วกระซอกห่อผ้ากลับขึ้นมากอดเอาไว้ตามเดิม เพราะหากเธอปล่อยมือ นี่จะกลายเป็นการจากลาตลอดกาล ทว่าเธอก็ทำไม่ได้ เมื่อสิ่งนี้คือหนทางสิ้นสุด เธอจะเหนียวรั้งแม่ไว้ได้อย่างไร

หญิงสาวค่อยๆ ปล่อยแต่ละนิ้วออกจากผ้า ให้น้ำหนักของน้ำทำให้ห่อผ้าสีขาวค่อยๆ จมลง พร้อมๆ กับที่หยาดน้ำตาไหลรินไม่ขาดสาย กลีบกุหลาบสีแดง กลีบดอกดาวเรืองสีเหลือง และดอกมะลิสีขาวสะอาดตาถูกโปรยตามลงไปเมื่อห่อผ้าขาวค่อยๆ จมลงสู่ใต้ท้องน้ำ ทั้งๆ ที่เธอไม่อยากให้สิ่งนั้นคลาดสายตาไปเลย แต่ใครเล่าจะห้ามได้

พรบุญหลันมองกลีบดอกไม้ที่กระจุกตัวรวมกันก่อนจะลอยไปตามแนวคลื่น ทั้งจากแรงลมและจากแรงสั่นสะเทือนของเรือลำอื่นที่แล่นสวนมา ดังจะบ่งบอกว่าใต้ท้องน้ำนั้นมีสิ่งใดที่ลวงหน้าไปก่อน และกลีบดอกไม้ที่สลบสีส่นสวยงามเรียกความสนใจก็ทำให้พรบุญหลันยิ้ม ทั้งที่หยาดน้ำตายังคงฉ่ำขึ้น ทว่าน้ำตานี้ไม่ได้มาจากความทุกข์อีกแล้ว แต่มาจากความสุขที่เธออยากสื่อให้แม่รับรู้ และเธอก็อยากรู้เช่นกันว่าแม่มีความสุขจริงหรือเปล่า

“แม่ไปสบายแล้วนะจันทร์”

เสียงวน้ำซัดเซียวแต่ยังคงสวยงามมีรอยยิ้มบางๆ เกศราจึงโอบกระชับต้นแขนของพรบุญหลันไว้แน่น อยากให้เพื่อนรักมีกำลังกายและกำลังใจที่จะสู้ต่อไปให้ได้ เพราะต่อจากนี้ไปพรบุญหลันต้องสู้โดยลำพังหากความเข้มแข็งถ่ายทอดผ่านกันได้ เธอก็อยากให้อ้อมกอดนี้ส่งผ่านไปสู่พรบุญหลัน เพราะเพียงสามวันที่ครูชนิกรจากไป พรบุญหลันคง

ใจหายไปหมดแล้ว

งานศพที่เจ้าภาพไม่ได้มีทรัพย์มาก ทั้งยังมิรู้จักใครมากเท่าไร ทำให้พรบุหลันตัดสินใจทำตามที่ครูชนิกรสั่งเสีย นั่นคือ สวดหนึ่งคืน แล้วเผาได้เลย ทำให้เกศราไม่ได้ไปร่วมงานเลยสักวันเพราะติดงานอยู่ที่กรุงเทพฯ แต่ก็ยังดีที่มาทันในวันนี้ เพราะเป็นวันที่พรบุหลันไม่มีใครเลย เมื่อเผาศพเรียบร้อยแล้ว พวกที่มาร่วมงานก็ต่างคนต่างไป มีเพียงลูกหลานเท่านั้นที่ต้องจัดการต่อ ทว่าพรบุหลันก็มีครูชนิกรเพียงคนเดียวเท่านั้น หมดครูแล้วก็ไม่มีใครอีก ไม่มีใครอยู่เป็นเพื่อน ไม่มีใครคอยปลอบประโลม

โชคดียังมีภรรยาคอยช่วยเหลือตั้งแต่ต้นจนจบงานไม่ต่างจากญาติ ไม่อย่างนั้นแล้วเธอก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่าหากพรบุหลันต้องทำทุกอย่างด้วยตัวเองทั้งหมด รวมทั้งการลอยอังคารในวันนี้ด้วย เพื่อนที่อ่อนหวานและดูเป็นหญิงไปทุกกระเบียดนิ้วคนนี้จะทำได้อย่างไร มีหวังคงได้เจ็บป่วยไปก่อนแน่ เพราะแค่ที่มองเห็นอยู่นี้เพื่อนก็แทบจะหมดเรี่ยวแรง

“จันทร์ต้องเข้มแข็งให้มากนะ”

เกศราบอกด้วยน้ำเสียงห่วงใยพร้อมกระชับอ้อมกอด ถ้ายทอดทางสัมผัสว่าพรบุหลันไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว แต่ยังมีเธออยู่อีกคน

“จะ เกิดไม่ต้องห่วงหรอกนะ จันทร์นะอีตอยู่แล้ว” พรบุหลันบอกด้วยน้ำเสียงแจ่มใสพร้อมโบหน้าอมยิ้ม ก่อนจะทอดสายตามองดอกไม้ที่ค่อยๆ ลอยตามกระแสน้ำไป “แต่ขอจันทร์อยู่ตรงนี้อีกครู่ละ จันทร์อยากส่งแม่”

แม้จะพยายามทำตัวให้เข้มแข็งเพราะเป็นครั้งสุดท้ายแล้วที่เธอจะส่งแม่ไปสู่สถานที่ที่ร่มเย็น เธอไม่อยากให้แม่ต้องทุกข์ร้อนเพราะน้ำตาของเธออีกแล้ว แต่เมื่อพูดก็อดไม่ได้ที่จะเจือไปด้วยแรงสะอื้น

“ได้สิ บอกแล้วไงว่านานเท่าที่จันทร์ต้องการ เนอะพี่กร”

พรบุหลันยิ้มให้เกศราและภากรก่อนจะทอดสายตามองไปยังจุดเดิม จุดที่ดอกไม้สีสวยไหลตามสายน้ำไปเป็นสาย แต่แล้วบางอย่างก็สะดุดตาจนพรบุหลันต้องหันมองรอบกาย มองกระแสน้ำด้านล่าง มองเรือลำอื่นที่แล่นสวนอยู่ไกลๆ ก่อนจะมองหน้าเกศราและภากรสลับไปมาอย่างต้องการคำตอบ

“อะไรว! จันทรเป็นอะไร” เกศราถลาเข้ามาหาพร้อมจับมือพรบุหลันแน่น เพราะดวงตาคู่สวยกำลังฉายแววประหลาดใจบางอย่าง

“เกิด พี่กร ดูนั่นสิคะ!”

และภาพที่ภากรกับเกศราเห็นก็คือกลีบดอกไม้หลากสีคล้ายจะลอยทวนน้ำกลับเข้ามาใกล้ลำเรือ กระจุกตัวรวมกันพร้อมหมุนวนเป็นวงกลมชั่วคราว ดังบริเวณนั้นมีน้ำวนดูดกลีบดอกไม้ลงไปได้น้ำทำไมไม่ไหล...เพราะกลีบดอกไม้เหล่านั้นกลับผุดขึ้นมาบนผิวน้ำก่อนจะกระจายออกจากกัน แล้วลอยตามคลื่นเป็นแนวยาวไปดังที่ควรจะเป็น

พรบุหลันนั่งเฝ้ามองมาตลอดทางที่ภากรขับรถจากในเมือง มาจนเกือบจะถึงบ้าน เพราะทุกความคิดของเธอมิได้แต่เรื่องน่าประหลาดใจที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ แม้ว่าภากรกับเกศราจะบอกว่าเป็นแค่เหตุบังเอิญก็ตาม แต่เธอไม่คิดแบบนั้น

“จันทรยังคิดเรื่องนั้นอยู่อีกหรือ” ภากรถามขณะเลี้ยวรถเข้าสู่ถนนดินลูกรัง ซึ่งเป็นเส้นทางจากถนนใหญ่เข้าสู่หมู่บ้าน ทำให้เขาต้องผ่อนความเร็วจนแทบจะกลายเป็นคลานเพื่อไม่ให้ฝุ่นแดงๆ คละคลุ้งจนทำให้บ้านเรือนด้านข้างหรือรถที่กำลังขับตามหลังมาได้รับความเดือดร้อน

“คะพี่กร จันทรไม่สบายใจเลย”

ภาพดอกไม้ที่รวมตัวกันเป็นวงกลมยังติดค้างอยู่ในความคิด หากเป็นน้ำวน ดอกไม้ก็น่าจะถูกดูดไปได้แน่ แต่ทำไมแค่มาวนๆ เป็น

วงกลมอยู่ข้างลำเรือ ก่อนจะกระจายไปตามสายน้ำดังเดิม หรือว่า
แม่ต้องการจะบอกอะไรเธอหรือเปล่า

“ไม่มีอะไรหรอกจันทร ก็อย่างที่บอกนั่นแหละ ได้น้ำอาจะ
มีน้ำวนอยู่ก็ได้ น้ำในแม่น้ำก็เป็นอย่างนี้ ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาด
อะไรหรอก จันทรสบายใจเถอะ”

เสียงหญิงงามที่ฉายชัดถึงความไม่สบายใจนั้น ทำให้ภากร
ต้องพยายามสร้างความมั่นใจให้พรบุหลันมากที่สุด แม้ว่าตัวเขาเอง
จะคิดไม่ต่างกันก็ตาม

“โอ...คิดว่าอะไร ก็ปกตินั่นแหละจันทร ได้น้ำอะก็มีน้ำวนน้ำไหล
อยู่แล้ว เป็นธรรมชาตินะ ของที่เราไปрыลงไปในน้ำก็อาจลอยทวนน้ำ
ขึ้นมาได้ ถ้าบังเอิญไปอยู่ตรงร่องน้ำพอดีัง ไม่แปลกหรอก เห็นประจำ’
นั่นคือสิ่งที่เกศราบอก แต่ดวงตาของเกศราที่สบตากับเขากลับไม่บอก
แบบนั้น มันมีสิ่งผิดปกติ!

“จันทรก็อยากคิดแบบนั้นค่ะพี่กร แต่ถ้ามันเป็นคำตอบของแม่
ล่ะคะ”

“คำตอบอะไรหรือจันทร” เขาแทบอยากจอตกรถแล้วโอบประคอง
พรบุหลันเอาไว้แนบอก เพราะสีหน้าของเธอไม่ดีเลย แต่ที่ทำได้คือขบ
คลานๆ ต่อไปเท่านั้น

“จันทร...เอ่อ... จันทรถามแม่ในใจนะค่ะว่าแม่มีความสุขหรือ
เปล่าที่จันทรทำให้แม่แบบนี้ และแค่จันทรคิด ดอกไม้ก็ลอยกลับมา
จันทรก็เลยอดคิดไม่ได้นะค่ะว่านั่นแม่ทำให้เกิดขึ้นหรือเปล่า หรือแม่
อาจะบอกอะไรจันทรก็ได้”

สีหน้าเป็นทุกข์เป็นร้อนดังว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นไปตามที่เธอคิด
จริงๆ ยิ่งทำให้ภากรไม่อาจปล่อยให้พรบุหลันจมอยู่กับความทุกข์ได้

“จันทรคิดมากไปแล้ว ที่จันทรทำให้คุณะดีที่ที่สุดแล้วนะ เชื้อ
ผีสิ คุณต้องมีความสุขแน่นอน ส่วนเรื่องดอกไม้ จันทรก็อย่าคิดมาก

เกิดเขาก็บอกแล้วว่า เป็นเรื่องปกติ จันทรอาจจะไม่เคยเห็น จันทรก็เลยคิดว่าแปลก แต่เกิดเขาทำงานตรงนี้นะ เขาก็บอกเองว่าเห็นเป็นประจำอยู่แล้ว”

“แต่สีหน้าของเกิดไม่ปกติเลยนะคะ”

พรบุญหลันผินใบหนามองข้างทาง ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าสีหน้าของเกิดรำนั่นผิดปกติ เกิดราไม่ใช่คนพูดไปหลบสายตาไปแบบนั้น ทั้งยังแอบสบตากับภากรด้วย นั่นไม่ใช่เรื่องปกติแน่ แล้วอย่างนี้จะไม่ให้เธอคิดมากได้อย่างไร

“จันทรอย่าคิดมากเลยนะ ยังไงนั่นก็เป็นสิ่งที่จันทรพิสูจน์ไม่ได้ ขอเพียงต่อจากนี้ไปให้จันทรทำทุกอย่างให้ดีที่สุด พี่เชื่อว่าครูต้องมีความสุขแน่ เชื้อพีนะ อย่าคิดมาก”

“คะ จันทรจะพยายาม”

พรบุญหลันรับคำเบาๆ แต่สีหน้าก็ยังเป็นกังวล และยิ่งเมื่อรถกระบะกลางเก่ากลางใหม่ของภากรแล่นมาถึงบ้านของเธอ ใบหน้าของพรบุญหลันก็ยิ่งฉายความเศร้า เพราะนับจากวันนี้ไปเธอจะต้องอยู่คนเดียวจริงๆ

ไม่มีอีกแล้วแม่ที่จะคอยให้ความอบอุ่นใจ คอยให้คำปรึกษาและรับฟังเรื่องราวต่างๆ ของเธอ ไม่มีแล้วแม่ที่คอยพรีสอนเธอเรื่องงานบ้านงานเรือน จนทำให้เธอเลือกเรียนในสายคหกรรมตามสิ่งที่ชอบ ไม่มีแล้วแม่ที่มีรอยยิ้มให้เธอเสมอเมื่อยามที่เธอกลับมาบ้าน นับแต่นี้ต่อไปเธอต้องใช้ชีวิตเพียงลำพัง

“พี่จะเป็นกำลังใจให้จันทรอีกแรง จันทรต้องผ่านไปให้ได้แน่นอน เชื้อพีเถอะ”

“ขอบคุณคะ”

ภากรมองตามร่างแบบบางที่เดินใจลอยเข้าไปในบ้าน เขาอยากปลอบใจ อยากกอดปลอบขวัญเธอให้คลายเศร้า แต่ยังไม่ใช้เวลานี้

ทว่านับจากพรุ่งนี้ไปเขาจะทำคะแนนให้พรบุหลันมองเห็นหัวใจของเขาบ้าง เธอจะรู้ว่าไม่ได้อยู่บนโลกใบนี้เพียงลำพัง ยังมีเขาอีกคนที่พร้อมจะร่วมทุกข์ร่วมสุขไปกับเธอ

ชายรูปร่างสูงใหญ่ตามลักษณะลูกครึ่งเอเชียกับยุโรป
ยื่นมือมองสำรวจโลกภายนอกอาคารแฟรงเกนสไตน์ผ่านผนังกระจกใส ดวงตาคมเข้มมีแวกร้าวมองตรงไปข้างหน้า ด้านนอกยังคงมีแสงสว่างอยู่มาก ทั้งที่นาฬิกาบอกเวลาเกือบหกโมงเย็นแล้วก็ตาม แต่สิ่งที่เขารอคอยก็ยังไม่มีการมาเยือน และสิ่งที่มองเห็นอยู่เหนือความวุ่นวายของเมืองกรุงก็เป็นสัญลักษณ์ที่ยิ่งเร้าความกระตือรือร้นของเขาให้เพิ่มมากขึ้น

‘ดวงจันทร์’ ที่มองเห็นได้อย่างเด่นชัดทั้งที่แสงอาทิตย์ยังไม่มีดับลง ไม่ต่างอะไรกับการประกาศให้โลกรับรู้ว่า แม้ดวงจันทร์จะมีแสงสว่างส่องดูอาทิตย์ไม่ได้ แต่เธอก็พร้อมที่จะอดความสวยงามให้ผู้ที่ใส่ใจมองเห็น

GRAM แกร่งขบขันแน่นจนเป็นสันเมื่อหวนคิดถึงข้อมูลที่กายให้มาเพิ่มเติม นั่นคือความสนิทสนมของคุณครูชั้นประถมในชุมชนกับเธอคนนั้น ผู้ชายที่เดินเคียงข้างเธออยู่ในงาน ซึ่งบรรดาเพื่อนบ้านต่างเหมารวมว่าทั้งคู่น่าจะเป็นคู่รักกัน และก็คงไม่นานที่จะลงเอย เมื่อคนเป็นแม่ไม่อยู่เสียแล้ว คนเป็นลูกก็ย่อมต้องหาหลักยึด ซึ่งจะเป็นใครไปไม่ได้ถ้าไม่ใช่ ภากร

สายตาที่ผู้ชายคนนั้นมองมาที่เขา แม้จะดูสุภาพเท่าที่จะเป็นได้ แต่ความคลางแคลงใจ ความไม่ไว้วางใจ และความหวงเหี่ยวปนอยู่ในนั้น และเขาจะไม่ทำให้ความหวงเหี่ยวนั้นเป็นหมันแน่ เพราะถ้าหวงมากขนาดนี้ย่อมแสดงว่า...

“คงจะสำรวจกันมาทุกตารางนิ้วแล้วสินะ”

ชายหนุ่มเอ่ยน้ำเสียงเช่นเขี้ยวลอดไรฟัน ก่อนจะบิดเบียดแนบแน่นจนได้ยินเสียงดังกรอดอยู่ข้างใบหู ดวงตาจับจ้องมองดวงจันทร์ราวกับว่าหากเผลอลาญได้ในเวลานี้เขาก็จะทำ เพราะนั่นไม่ต่างจากมองดูสิ่งที่เขาเกลียดเกลียดสักนิด

ความเกลียดที่เดิมมากอยู่แล้วยิ่งเพิ่มขึ้นเพราะคำตอบที่ได้ นั่นคือ จันทรดวงใหม่ที่เขายากจะขยี้ให้แหลกคามือนี่ไม่ได้ดังงามดังตาเห็น ก็คงไม่ต่างจากที่เขาเคยมองรัชนีกรบริสุทธิไร้เดียงสา ทั้งที่เธอไม่ใช่เลย!

แม้จะบอกกับตัวเองแบบนั้น แต่อารัญกลับยิ่งรู้สึกถึงความคั่งแค้นที่เพิ่มมากขึ้น เมื่อได้รู้ว่าพรนุหลันทก็เหลวแหลกไม่ต่างจากแม่ของเธอ เขาเกือบไปแล้วที่จะปรานีเธอ เพียงเพราะเห็นหน้าตาใสซื่อไร้เดียงสาและดวงตาที่จ้ำขึ้นไปด้วยรอยน้ำตานั่น แต่รู้แบบนี้ก็ดีแล้วอะไรที่คิดจะทำจะได้ทำลงไปเต็มแรงอย่างไม่ต้องผ่อนปรน

“ฮิ! ก็แค่ของใช้แล้ว เธอต้องขอให้ฉันอย่างสาสมที่สุด พรนุหลันท ให้สมกับความเจ็บที่ฉันต้องทนอยู่คนเดียว เธอต้องร่วมรับรู้ เธอต้องเจ็บปวดไปพร้อมกับฉัน เจ็บให้สาแก่ใจ เจ็บจนต้องกรีดร้องให้แม่เธอขึ้นมาจากยมโลก” อารัญพูดอย่างหมายมาด ขณะดวงตาคมยังจ้องมองดวงจันทร์ที่มาเยือนแผ่นฟ้าก่อนเวลาอันควร แต่แล้วดวงตาชายหนุ่มก็ตวัดลงเมื่อสัญญาณจากสิ่งที่รอคอยดังขึ้น

อารัญเดินตรงมายังโต๊ะทำงานผู้บริหารสูงสุดแห่งแฟรงเกนส์กรุ๊ป คาดหวังว่าสิ่งที่รอคอยจะเป็นไปตามต้องการ และคำตอบจากคนปลายสายก็ทำให้รอยยิ้มปรากฏที่มุมปากอย่างสาแก่ใจ

“ดี พรุ่งนี้นัดเธอเข้ามาสัมภาษณ์งานได้เลย”

ผู้บริหารสูงสุดแห่งแฟรงเกนส์กรุ๊ปรอกเสียงเข็มลงในโทรศัพท์สั่งการคนทางนั้นเพิ่ม และเสียงโอดครวญว่าทำไมไม่ได้ของกายที่ดังมาก็ทำให้อารัญต้องเค้นคำพูดลงไปสำหรับ

“ไม่มีแต่ กาย ฉันไม่สนใจว่านายจะใช้วิธีไหน แต่พຼຽงนี้ฉันต้องได้พบเธอที่แฟรงเกนสทຼຽป เข้าใจมั๊ย ดี จำไว้ว่าไม่มีอะไรที่คนอย่างฉันอยากได้แล้วไม่ได้ มาให้เร็วที่สุด”

อาร์นูกดปิดโทรศัพท์ หย่อนลงกระเป๋าทิ้งอย่างไม่ใส่ใจ ดวงตาคมตวัดวَابไปทีຼຽขอพຼຽา แค้นยຼືมใส่พระจันทร์ดวงสวย เพราะเหຼືอที่เขາหย่อนไว้ ปลายຼຽบแล้ว ขอแค่อย่าปล่อยเหຼືอก่อนเขาตวัดเบิດก็พอ และเมื่อไรที่ปลายสาวแสนสวยติດเบิດ เขาก็จะจับให้แน่น ค่อยๆ ขอດเกิດสีชมพຼຽะเรຼຼนั้นทีละเกิດ ทีละเกิດ ให้ความมทຼຽมานแทรกซึมไปถึงหัวใจ ให้เธอซึมซับความเจ็บเท่าที่เขາเคยเจ็บ เจ็บเจียนตาย จนกว่าหนີที่ติດคຼຽางจะหมดไป

“พรบຼຽหลาน ฉันรอขอດเกิດเธอจนจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว”